

Δημήτρης Ασνάης

~~ΧΕΝΟΜΕΛΙΑ~~

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής - Θέατρο Πορεία

Ο Δημήτρης Ασνάης γεννήθηκε στην Καστοριά το 1992. Είναι πτυχιούχος Μηχανολόγος Μηχανικός ΤΕ του ΤΕΙ Κεντρικής Μακεδονίας.

Email: dimiasna92@gmail.com

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Xenomelia* του Δημήτρη Ασνάη, διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα:

Κωνσταντίνος, 42

Γρηγόρης, 42

Ντόρα, 30

Μάριος, 40

Μαρία, 47

Πέτρος, 50

Καλλιόπη, 70

Περίληψη

Ο Κωνσταντίνος είναι ένας πλαστικός χειρουργός που αναγκάζεται να ακρωτηριάσει έναν 17χρονο, που παρασύρθηκε με το ποδήλατο του από ένα αυτοκίνητο και εγκαταλείφθηκε στο σημείο από τον οδηγό. Όταν οι γονείς και συγγενείς του παιδιού καλούνται στο νοσοκομείο, ο Κωνσταντίνος τους εξηγεί την κατάσταση και προσπαθεί να τους δώσει να καταλάβουν για πιο λόγο αναγκάστηκε να προχωρήσει στον ακρωτηριασμό. Η γιαγιά του μικρού, με την ιδιαίτερη προσωπικότητα της, θα χτυπήσει τον Κωνσταντίνο με το μαστούνη της στο καλάμι. Αυτό θα ξεκινήσει μια σειρά σκέψεων στο κεφάλι του. Ότι για κάποιο λόγο, αυτό το πόδι, δε θα έπρεπε να υπάρχει. Οι σκέψεις του θα γίνουν σιγά σιγά εμμονές και θα εξελιχθούν ραγδαία. Ο Κωνσταντίνος δε μπορεί να βγάλει απ' το μυαλό του ότι αυτό το πόδι δεν του ανήκει και ότι πρέπει να το κόψει πάση θυσία.

Α' Πράξη

1^η Σκηνή

(Ο Κωνσταντίνος μπαίνει στη σκηνή κουτσάινοντας, φανερά καταβεβλημένος και με αίματα στο αριστερό του πόδι. Κλείνει και κλειδώνει γρήγορα την πόρτα και βάζει κάτι μπροστά της για να την κρατήσει κλειστή. Όλες οι φωνές που ακούγονται, εκτός απ' του Κωνσταντίνου, είναι off. Ταυτόχρονα με τις φωνές, τα άτομα που είναι έξω χτυπάνε συνεχώς την πόρτα)

Μάριος: (οργισμένος) Άνοιξε την πόρτα ρε! Βγες έξω, τώρα!

Κωνσταντίνος: (ήρεμος και αποφασισμένος) Άδικα χτυπάς Μάριε, δεν έχει νόημα.

Ντόρα: Κωνσταντίνε, άνοιξε σε παρακαλώ!

Μάριος: Τι τον παρακαλάς κι εσύ ρε Ντόρα; Άνοιξε ρε την πόρτα!

Κωνσταντίνος: Είπαμε, δεν έχει νόημα. Έχω πάρει την απόφαση μου.

Γρηγόρης: Κωνσταντίνε, άσε τις τρέλες και άνοιξε την πόρτα. Πρέπει να σε δει γιατρός!

Μητέρα: Γιατί να τον δει γιατρός, το γιατρό; Τι έπαθε;

Μάριος: Σκάσε κυρά μου και καιγόμαστε! Άνοιξε ρε, θα σπάσω την πόρτα!

Μητέρα: Αιούς γλώσσα; Εγώ στα λεγα, να τον μεταφέρουμε σε ιδιωτικό.

Πατέρας: Πάψε μωρέ κι εσύ να καταλάβουμε τι γίνεται.

Κωνσταντίνος: Κύριε μου, δεν έχω κάτι εναντίον σας, αλλά συγχωρήστε τον τρόπο μου και βουλώστε το!

Μητέρα: (αποδοκιμαστικά) ωραίοι τρόποι. Και είναι και σπουδαγμένος!

Γρηγόρης: Σταματήστε κυρία μου, έχουμε πρόβλημα εδώ. Άνοιξε Κωνσταντίνε!

Ντόρα: Είναι απ' τι λίγες φορές που δε χαίρομαι που είχα δίκιο. Άνοιξε Κωνσταντίνε!

Πατέρας: Ναι γιατρέ μου. Και όποιο κι αν είναι το πρόβλημα σας, θα το λύσουμε όλοι μαζί.

Κωνσταντίνος: Μόνος μου το έχω το πρόβλημα και μόνος μου θα το λύσω. Αρκεί μόνο να βρω το κλειδί.

Μητέρα: Μα τι κλειδι ψάχνει;

Πατέρας: Που να ξέρω αγάπη μου, σταμάτα πια!

Ντόρα: Κλειδί! Αυτό είναι! Υπάρχουν αντικλειδία στο γραφείο της προϊσταμένης!

Γρηγόρης: Μπράβο! Τρέξε να το βρεις! Άνοιξε ρε Κωνσταντίνε, άνοιξε ρε αγόρι μου, εμείς να σε βοηθήσουμε θέλουμε. Θα σε πάμε στην Παπαθωμά, την ψυχίατρο. Κάτι θα κάνουμε, δε θα σε αφήσουμε έτσι, τόσα χρόνια φίλοι.

Μάριος: Κωνσταντίνε, αν δεν ανοίξεις αμέσως, θα μπουκάρω!

Κωνσταντίνος: (αναφωνεί ενθουσιασμένος) Κάνε ό,τι θες, εγώ το βρήκα!

Πατέρας: Μα τι έφαχνε τόσην ώρα;

Γρηγόρης: Εύχομαι να κάνω λάθος.

Μάριος: Που είναι κι αυτή η Ντόρα; Κωνσταντίνε, δεν ξέρω τι έχεις κατά νου, αλλά ξανασκέψου το!

Κωνσταντίνος: Είναι πολύ αργά πια για σκέψεις φίλε μου. Τώρα μένουν μόνο οι πράξεις!

Πατέρας: Μα τι γίνεται, θα μας πει κανένας επιτέλους; Δεν έχω καταλάβει τίποτα.

Γρηγόρης: Σας παρακαλώ κύριε μου, έχουμε πολύ πιο σοβαρά προβλήματα εδώ. Κωνσταντίνε σε παρακαλώ, σταμάτα ό,τι κάνεις και βγες έξω. Όλα λύνονται ρε παιδί μου, γιατί κολλάς εσύ;

Κωνσταντίνος: Γρηγόρη, καλέ μου φίλε και συνάδελφε, όσο και να σε εκτιμάω, αυτό δεν πρόκειται να γίνει. Αυτή η ιστορία, τελειώνει εδώ.

Μητέρα: Μα ποια ιστορία, για ποιο πράγμα μιλάνε;

Μάριος: Καν' τε στην άκρη, θα τη σπάσω.

Γρηγόρης: Αποκλείεται να τα καταφέρεις, είναι γερή.

Μητέρα: Γερή πόρτα σε δημόσιο νοσοκομείο; Ας γελάσω.

Μάριος: (μικρή παύση) Καν' τε πίσω είπα.

(Ακούγεται αναβρασμός καθώς φεύγουν όλοι απ' την πόρτα. Ο Μάριος ακούγεται να παίρνει φόρα και να σιάει πάνω στην πόρτα που παραμένει κλειστή. Ο Κωνσταντίνος που εκείνη την ώρα ξεκλειδώνει ένα ντουλάπι, τρομάζει και γυρίζει να δει τι έγινε)

Κωνσταντίνος: τι στο διάολο κάνετε εκεί έξω;

Μάριος: (βογκώντας απ' τον πόνο) Στ' ορκίζομαι, έτσι και μπω θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια.

Γρηγόρης: είσαι καλά Μάριε;

Μάριος: είναι τυχερός που θα τον βαράω μόνο με το αριστερό όταν μπούμε μέσα.

Κωνσταντίνος: για να τελειώνουμε επιτέλους. Σας είπα και πριν, αυτό το πρόβλημα είναι δικό μου. Δε θέλω τη βοήθεια σας. Η μόνη βοήθεια που θέλω βρίσκεται ήδη μαζί μου. Και τώρα αν μπορείτε να κάνετε λίγη ησυχία, μήπως και καταφέρω να συγκεντρωθώ!

(εκείνη τη στιγμή, ο Κωνσταντίνος ξεκλειδώνει το ντουλάπι και ζητωκραυγάζει)

Μάριος και Γρηγόρης: ΜΗΗΗΗΗΗ!!!

(Σκοτάδι)

2^η Σκηνή

(Ένα μήνα νωρίτερα από την πρώτη σκηνή. Στο γραφείο του Κωνσταντίνου βρίσκεται η Ντόρα τακτοποιώντας και ενημερώνοντας κάποιους φακέλους. Πάνω στο γραφείο υπάρχει ένα κουτί με γλυκά. Μπαίνει ο Γρηγόρης.)

Ντόρα: (συμμαζεύει και τραγουδάει το Τραύμα)

Γρηγόρης: (μπαίνει) μπα, μπα, κεφάλια;

Ντόρα: καλημέρα γιατρέ. Δε σας είδα.

Γρηγόρης: καλημέρα, καλημέρα. (χασμουριέται) Πρωινή είσαι;

Ντόρα: ναι, πριν λίγο ήρθα. Εσείς τώρα σχολάτε;

Γρηγόρης: Τώρα μόλις έρθει ο Κωνσταντίνος, θα φύγω κι εγώ. (δείχνει ένα κουτί) Τι είναι αυτά;

Ντόρα: (του τείνει το κουτί) παρ' τε ένα γλυκάκι.

Γρηγόρης: να 'σαι καλά.

(παίρνει ένα γλυκό και το μασουλάει. Του αρέσει. Παίρνει και δεύτερο. Στο μεταξύ η Ντόρα συνεχίζει να είναι συγκεντρωμένη στους φακέλους)

Γρηγόρης: ωραία είναι αυτά. γιορτάζεις;

Ντόρα: (με χαμόγελο) όχι.

Γρηγόρης: (με γεμάτο στόμα) έχεις γενέθλια;

Ντόρα: (με χαμόγελο) ούτε.

Γρηγόρης: ε τότε προς τι τα γλυκά και το τραγούδι;

Ντόρα: βγήκε το διαζύγιο μου!

Γρηγόρης: (χασμουριέται) ααααα ε τότε συγχαρητήρια.

Ντόρα: (τον φιλάει σταυρωτά) σας ευχαριστώ γιατρέ μου. Και στα δικά σας!

Γρηγόρης: (χτυπάει ξύλο) πας καλά μωρέ, θα μας πάρεις όλους στο λαιμό σου;

Κωνσταντίνος: (μπαίνει) τι έγινε; Ποιος θα σε πάρει στο λαιμό του;

Ντόρα: μ' εμένα τα 'βαλε.

Κωνσταντίνος: γιατί ρε την ενοχλείς την κοπέλα; Τι σου είπε;

Ντόρα: τον πείραξε που του είπα και στα δικά του.

Κωνσταντίνος: γιατί και στα δικά του; Τι έγινε; Τι γλυκά είναι αυτά;

(ο Γρηγόρης είναι στο τρίτο γλυκό. Η νοσοκόμα πάει και του παίρνει το κουτί)

Ντόρα: εγώ τα έφερα. (κερνάει τον Κωνσταντίνο) βγήκε το διαζύγιο μου!

Κωνσταντίνος: ααα, γι' αυτό κι ο πανηγυρικός.

Γρηγόρης: (μπουκωμένος) γι' αυτό, γι' αυτό. (πνίγεται)

Κωνσταντίνος: (τον χτυπάει στην πλάτη) εντάξει είσαι;

Γρηγόρης: (εν μέσω βήχα) μια χαρά.

Κωνσταντίνος: ώστε έτσι. Και τι ήθελες δηλαδή να σου πει η κοπέλα; Καλά σου είπε. Κι εσύ αυτό χρειαζόσουν.

Γρηγόρης: διαζύγιο;! Εγώ την αγαπάω τη Μαίρη μου!

Κωνσταντίνος: έλα ρε τώρα, μεταξύ μας είμαστε.

Γρηγόρης: ε όχι και τελείως.

Ντόρα: να φεύγω εγώ.

Κωνσταντίνος: ναι, Ντόρα μου, ναι. Φέρε μου μόνο το φάκελο του Σωτηρίου. Θα έρθει η γυναίκα του αργότερα και θέλω να της κάνω μια ενημέρωση.

Ντόρα: (στον Κωνσταντίνο, γλυκά) ευχαρίστως γιατρέ. (στο Γρηγόρη, ειρωνικά) καλημέρα σας. (βγαίνει)

Γρηγόρης: λες να έχει καταλάβει κάτι;

Κωνσταντίνος: η Ντόρα; Αυτή ρε είναι διαόλου κάλτσα, δεν της ξεφεύγει τίποτα.

Γρηγόρης: ναι μωρέ, την ξέρω, τώρα θα τη μάθω. Αλλά έλεγα μήπως.

Κωνσταντίνος: (τον διακόπτει) μήπως τι; Μήπως δε σε μυριστεί; Αφού ρε θέλεις να κρυφτείς και η χαρά δεν σ' αφήνει. Για να μη στην πω κανονικά την παροιμία.

Γρηγόρης: Χριστέ μου, έτσι και φτάσει στ' αυτιά της Μαιρως.

Κωνσταντίνος: τίποτα δε θα σου κάνει η Μαιρούλα. Ντάξει, το λύσαμε κι αυτό;

Γρηγόρης: με ξέρεις εμένα τώρα, δεν ηρεμώ ποτέ μ' αυτά.

Κωνσταντίνος: καλά, κάνε μία παύση και το συζητάμε μετά. (μπαινει η Ντόρα) Πες μου για το Σωτηρίου.

Γρηγόρης: ναι, ναι, έχεις δίκιο. Σ' ευχαριστούμε Ντόρα παιδί μου.

Ντόρα: παρακαλώ, γιατί (ξαναβγαίνει τραγουδώντας το Τραύμα)

Κωνσταντίνος: ακούω.

Γρηγόρης: λοιπόν, μια χαρά είναι ο Σωτηρίου. Εγώ δεν ασχολήθηκα καθόλου πέρα από το πόδι του. Πέρασε ο Γεωργίου ο παθολόγος και του έβαλε ένα διάλυμα ινσουλίνης και έτσι ρυθμίστηκε και το σάκχαρο.

Κωνσταντίνος: τα νεφρά;

Γρηγόρης: αντέδρασαν πολύ θετικά στην όλη θεραπεία μέχρι στιγμής. Ο Γεωργίου είπε να έχουμε το νου μας στο συκώτι του, αλλά όλα τα σημάδια είναι καλά προς το παρόν.

Κωνσταντίνος: Ξύπνησε καθόλου;

Γρηγόρης: κάποια στιγμή, τη νύχτα. Τον εξέτασα εγώ. Ήταν πολύ θολωμένος, από τα παυσίπονα και τη νάρκωση. Τον κράτησα πέντε λεπτά αλλά μετά άφησα να του χορηγήσουν λίγη τραμαδόλη για να ξανακοιμηθεί.

Κωνσταντίνος: πως τον είδες;

Γρηγόρης: παρά την κατάσταση του, αρκετά καλά. Δε νομίζω ότι θα του αφήσει κάποιο θέμα όλο αυτό.

Κωνσταντίνος: μακάρι. Έπαθε εγκεφαλικό μέσα στο χειρουργείο. Αν δεν του αφήσει ημιπληγία, θα πρέπει σίγουρα να πάει στο καζίνο.

(χτυπάει το τηλέφωνο του Κωνσταντίνου)

Κωνσταντίνος: (στο τηλέφωνο) ναι; Α, έλα ναι. Ναι, μόλις ήρθα. Περίμενε λίγο. (στο Γρηγόρη) υπάρχει κάτι άλλο;

Γρηγόρης: όχι, τελειώσαμε. (Χασμουριέται) αν δε με θες κάτι άλλο, να φεύγω μπας και κοιμηθώ.

Κωνσταντίνος: όχι, όχι, σ' ευχαριστώ. Πήγαινε να ξεκουραστείς.

Γρηγόρης: άντε, καλή βάρδια. (βγαίνει αργά)

Κωνσταντίνος: έλα Μάριε. Για πες. Ναι στις 10 σχολάω, ειτός απροόπτου.

(Στο άκουσμα του "Μάριε", ο Γρηγόρης γυρίζει ταραγμένος και κοιτάζει τον Κωνσταντίνο)

Κωνσταντίνος: (στο Γρηγόρη) τι έπαθες παιδί μου;

Γρηγόρης: (δε μιλάει)

Κωνσταντίνος: έχεις χαζέψει απ' την αύπνια; Τι έγινε;

Γρηγόρης: (ξεροκαταπίνει) όχι, το φάκελο του Σωτηρίου θέλω.

Κωνσταντίνος: Τι τον θες;

Γρηγόρης: (ιοντοστέκεται και δε μιλάει)

Κωνσταντίνος: τι τον θες παιδί μου το φάκελο;

Γρηγόρης: (δήθεν ανέμελα) Να σιγουρευτώ ότι όλα είναι σωστά. Να μη με παίρνεις τηλέφωνα και με ζυπνάς.

Κωνσταντίνος: έννοια σου και δε θα σ' ενοχλήσω.

Γρηγόρης: καλά. Να φεύγω τώρα εγώ, ε;

Κωνσταντίνος: ε ναι. Να πας να κοιμηθείς λίγο, γιατί δε σε βλέπω καλά.

Γρηγόρης: να δω και τη Μαιρη.

Κωνσταντίνος: ε βέβαια, που το πας αυτό. Στο καλό (τον χαιρετάει)

(ο Γρηγόρης φεύγει πισωπατώντας και πέφτει πάνω σε πράγματα)

Κωνσταντίνος: (στο τηλέφωνο) ναι, αυτός ήταν. (γελάει) Ας' τον μωρέ τον κακομοίρη. Για πες, τι κανόνισες; (παύση) Ναι, θέλω καμιά ώρα μέχρι να 'ρθω. Να κάνω κι ένα μπάνιο. (παύση) Μια χαρά, άρα θα μείνετε στο μπαρ δίπλα στο θέατρο. Να σου πω, φαγητό έχει εκεί; (παύση, γελάει) καλά, θα φάω κάτι στο δρόμο. Έγινε. Θα τα πούμε το βράδυ

(Σκοτάδι)

3^η Σκηνή

(Η Ντόρα μπαίνει μέσα με γρήγορο βήμα. Φαίνεται ότι είναι κουρασμένη και ότι δούλεψε πολλές ώρες. Είναι μόνη της στο γραφείο. Στα χέρια της έχει ένα φάκελο. Έχει φέρει τη στολή του Κωνσταντίνου για το χειρουργείο και αφήνει ένα φάκελο στο γραφείο. Λίγο μετά, μπαίνει ο Κωνσταντίνος)

Ντόρα: Άντε γιατρέ, εσάς περιμένουν.

Κωνσταντίνος: Ήμουν στο κέντρο, ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Ντόρα: Που ήσασταν;

Κωνσταντίνος: (βγάζει το παλτό του) για ποτό.

Ντόρα: δε σας έχουν πει ότι το ποτό κάνει κακό σ' αυτήν την ηλικία; Με παρέα;

Κωνσταντίνος: δεν έχω φτάσει στο σημείο ακόμα να τα πίνω μόνος μου. Γιατί τι έχει η ηλικία μου;

Ντόρα: είστε στο κατώφλι της 5^{ης} δεκαετίας.

Κωνσταντίνος: (τη διακόπτει) 42 είμαι ακόμα.

Ντόρα: (συνεχίζει ακάθεκτη) και αν συνεχίσετε αυτές τις ασυδοσίες δε θα φτάσετε και πολύ παραπάνω.

Κωνσταντίνος: τελείωσαν τα σχόλια για την ηλικία μου;

Ντόρα: προς το παρόν.

Κωνσταντίνος: να περνούσαμε τώρα και στον ασθενή;

(Ο Κωνσταντίνος ξεκινάει να αλλάζει ενώ η Ντόρα θα αρχίσει να του λέει στοιχεία για τον νεαρό ασθενή. Έχοντας ήδη βγάλει το παλτό, θα το κρεμάσει, θα μπει πίσω από ένα ιατρικό παραβάν και θα αλλάξει στη στολή του χειρουργού. Όση ώρα είναι πίσω απ' το παραβάν συνομιλεί κανονικά με τη Ντόρα.)

Ντόρα: (χαμηλόφωνα) όποτε δε μας συμφέρει ρωτάμε για τους ασθενείς.

Κωνσταντίνος: τι πράγμα;

Ντόρα: τίποτα, για τον ασθενή λέω. Είναι 17 χρονών. Γυρνούσε στο σπίτι με το ποδήλατο και απ' ότι φαίνεται κάποιος τον παρέσυρε και τον εγκατέλειψε εκεί. Τον βρήκε ένα διερχόμενο αυτοκίνητο και κάλεσε ασθενοφόρο.

Κωνσταντίνος: σε τι κατάσταση είναι;

Ντόρα: σταθερή, αλλά κρίσιμη. Είναι διασωληνωμένος γιατί ήταν σε αιμορραγικό σοκ και είχε χάσει τις αισθήσεις του. Απ' ότι φαίνεται το πετάλι του ποδηλάτου διέλυσε την κνήμη και την περόνη και τις διαπέρασε. Επιπλεγμένο συντριπτικό κάταγμα κνήμης με διατομή νεύρων και αγγείων. Το πόδι είναι ισχαιμο.

Κωνσταντίνος: (βγάζει το κεφάλι απ' το παραβάν) δεν πιστεύω να τον έχετε ακόμα σκαλωμένο στο ποδήλατο;

Ντόρα: προς θεού γιατρέ.

Κωνσταντίνος: (ζαναβάζει το κεφάλι μέσα) πολλά έχουν δει τα μάτια μου.

Ντόρα: θα κάνω ότι δεν το άκουσα αυτό.

Κωνσταντίνος: (δεν άκουσε) τι;

Ντόρα: (φωνάζει) τίποτα! Να σας πω για τον ασθενή;

Κωνσταντίνος: τι φωνάζεις παιδί μου; άντε λέγε.

Ντόρα: όπως έλεγα λοιπόν, το αριστερό κάτω άκρο είναι ισχαιμο. Περιμένουν εσάς για να αρχίσουν να χειρουργούν.

Κωνσταντίνος: (βγαίνει ντυμένος) ακόμα δεν τον έχουν βάλει στο χειρουργείο;

Ντόρα: έχετε ιδέα τι γίνεται στο ορθοπεδικό απόψε; Τρία τροχαία έχουν έρθει μέχρι στιγμής. Ο καημένος ο ορθοπεδικός δε μπορεί να κάνει τέτοιο χειρουργείο μόνος και να έχει κι άλλους σοβαρά τραυματισμένους να περιμένουν.

Κωνσταντίνος: εντάξει, εντάξει, δεν είπα και τίποτα. στο υπόλοιπο σώμα δεν έχει τραύματα;

Ντόρα: εκδορές και αμυχές σε όλη την δεξιά πλευρά. Έχει και δύο ραγισμένα πλευρά αλλά τίποτα άλλο σημαντικό.

Κωνσταντίνος: τυχερός μεσ' στην ατυχία του.

Ντόρα: αν μπορούμε να το πούμε τύχη αυτό.

Κωνσταντίνος: πόση ώρα έχει που τον έφεραν;

Ντόρα: (κοιτάει το ρολόι της) περίπου 45 λεπτά που τον έφεραν στο νοσοκομείο και αρχίσανε τα τηλέφωνα.

Κωνσταντίνος: εσύ τι λες;

Ντόρα: ότι στην ηλικία σας το “ένα ποτάκι” δεν είναι και πολύ καλή ιδέα.

Κωνσταντίνος: για τον ασθενή Ντόρα.

Ντόρα: την αλήθεια;

Κωνσταντίνος: (γνέφει θετικά)

Ντόρα: δε νομίζω ότι έχει ελπίδες. Θα ζήσει, σίγουρα, αλλά το πόδι (κουνάει το κεφάλι της).

Κωνσταντίνος: (με χαμόγελο) σ’ ευχαριστώ. Πάμε;

Ντόρα: μήπως να σας φέρω έναν καφέ;

Κωνσταντίνος: ένα ποτό ήπια, δεν είμαι μεθυσμένος.

Ντόρα: καλά. Εγώ θα τον παραγγείλω πάντως.

(καθώς πάνε να φύγουνε, ο Κωνσταντίνος σταματάει απότομα τη Ντόρα)

Κωνσταντίνος: Να σου πω, μήπως ξέρεις από όνειρα;

Ντόρα: τώρα θα το συζητήσουμε αυτό, με τον άνθρωπο κάτω να χαροπαλεύει;

Κωνσταντίνος: ένα λεπτό θα μας πάρει. Λοιπόν, άκου. Εδώ και μερικές μέρες, έχω αρχίσει και βλέπω κάθε βράδυ το ίδιο όνειρο. Είμαι σε μια σπηλιά και πάνω απ’ το κεφάλι μου υπάρχουν οι ρίζες ενός δέντρου.

Ντόρα: τι δέντρο;

Κωνσταντίνος: μουσμουλιά. Που να ξέρω, σου λέω τις ρίζες του έβλεπα. Λοιπόν, ήταν οι ρίζες του πλεγμένες μεταξύ τους αλλά όχι τυχαία. Έφτιαχναν περίπλοκα σχήματα, λες και κοιτάζεις μέσα σε καλειδοσκόπιο. Και ταυτόχρονα μου προκαλούσαν μια αηδία, δεν ήθελα να τα βλέπω. Τότε είναι που καταλαβαίνω ότι στο χέρι μου κρατάω έναν πυρσό. Κι αρχίζω και τις καίω. Και παίρνουν φωτιά η μία μετά την άλλη. Κι όπως καίγονται και γίνονται στάχτη, ανοίγει και το χώμα πάνω απ’ το κεφάλι μου και βλέπω το δέντρο να έχει γεμίσει με κόκκινα λουλούδια, έτοιμα λες να στάξουν αίμα. Τι λες για όλα αυτά;

Ντόρα: ότι σ’ αυτήν την ηλικία και το ένα ουσιαστικά είναι αρκετό.

Κωνσταντίνος: άμα δε μπορούμε να μιλήσουμε σοβαρά.

Ντόρα: (σχεδόν φωνάζει) έχουμε τον άνθρωπο κάτω έτοιμο να του κόψουμε το πόδι κι εσείς μου μιλάτε για όνειρα. Εμπρός μαρς, στο χειρουργείο. Κι εγώ θα πω να σας φέρουν έναν τετραπλό εσπρέσο. (βγαίνει)

Κωνσταντίνος: (την ακολουθεί) μέτριο.

Ντόρα: (off) σιέτο!

(Σκοτάδι)

Σκηνή 4^η

(Την επόμενη μέρα, αργά το μεσημέρι. Ο Κωνσταντίνος επιστρέφει στο γραφείο του μετά από το χειρουργείο. Είναι φανερά καταβεβλημένος απ' τη διαδικασία. Κάθεται στο γραφείο του και τριβει τους κροτάφους του. Μπαίνει η Ντόρα.)

Ντόρα: πως πήγε;

Κωνσταντίνος: (δεν απαντά)

Ντόρα: (πάει και κάθεται μπροστά του) κατάλαβα. πως είναι ο μικρός;

Κωνσταντίνος: (χωρίς να την κοιτάζει) δεν έχει συνέλθει ακόμα. Τον περιμένουμε από ώρα σε ώρα.

(η Ντόρα απλώνει το χέρι της πάνω στο γραφείο και πιάνει το χέρι του Κωνσταντίνου. Ο Κωνσταντίνος της σφίγγει το χέρι και της χαμογελάει. Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα έτσι και ξαφνικά ακούγονται φωνές απ' έξω. Εισβάλουν στο γραφείο οι γονείς του νεαρού με τη γιαγιά του.)

Πατέρας: συγγνώμη, καλημέρα σας; είστε ο γιατρός Χατζηγιάννου;

Κωνσταντίνος: εγώ είμαι. Εσείς;

Μητέρα: (ταραγμένη) είμαστε η οικογένεια του νεαρού που χειρουργήσατε σήμερα το πρωί. Που είχε το ατύχημα με το ποδήλατο.

Ντόρα: ήρθατε ε; λυπάμαι πολύ, δε μπορούσαμε να σας ειδοποιήσουμε νωρίτερα.

Πατέρας: ξυπνήσαμε το πρωί και ο μικρός έλειπε. Όταν σήκωσε το κινητό του μια νοσοκόμα έχασα τη γη κάτω απ' τα πόδια μου.

Μητέρα: (βουρκωμένη) γιατρέ, το παιδί μου; πως είναι το παιδί μου; δε μας λένε τίποτα. (ανεβάζει σιγά σιγά τους τόνους) Είμαι η μάνα του, το καταλαβαίνετε, η μάνα του! Πείτε μου τι έχει το παιδί μου!

Κωνσταντίνος: σας παρακαλώ, ηρεμήστε. Καθίστε. (τη βάζει να καθίσει) Θέλετε ένα ποτήρι νερό;

Μητέρα: ναι θέλω. (πετάγεται) όχι, δε θέλω! Θέλω να με πάτε στο παιδί μου!

Ντόρα: θα σας πάμε κυρία μου, θα σας πάμε. Πρέπει να μάθετε όμως κάποια πράγματα. Εξάλλου το παιδί είναι στη ΜΕΘ αυτήν τη στιγμή, δε μπορείτε να μπειτε.

Μητέρα: δε μπορώ;! Είμαι μάνα εγώ κυρία μου, ακούς εκεί δεν... ποια ΜΕΘ; (την πιάνει πανικός) το ναρκωτικό;! Δεν αισθάνομαι καλά. Δεν αισθάνομαι καλά!

Ντόρα: (στον Κωνσταντίνο) να της πατήσω μια ηρεμιστική;

(εκείνη την ώρα η Μητέρα μοιάζει να λιποθυμά και να έχει βάλει τα κλάματα. Ο άντρας της προσπαθεί να την ηρεμήσει. Την ίδια στιγμή, η γιαγιά του νεαρού, είναι στη γωνία και επεξεργάζεται έναν πλαστικό σκελετό που έχει ο Κωνσταντίνος)

Γιαγιά: συγγνώμη γιατρέ, ο κύριος εδώ, από τι πήγε;

(πέφτει σιωπή, την κοιτάζουν όλοι μια στιγμή)

Κωνσταντίνος: (στη γιαγιά) δεν ήταν κάτι σοβαρό. (στη Ντόρα) καν' τες τρεις.

Ντόρα: (στον Κωνσταντίνο) η τρίτη για ποιον είναι;

Κωνσταντίνος: (στη Ντόρα) για μένα (σε όλους) καθίστε, καθίστε κάτω σας παρακαλώ, θα σας τα εξηγήσω όλα. Γιατρέ, πηγαίνετε παρακαλώ να δείτε αν έχει ζυπνήσει ο ασθενής. Αν έχει βγει από τη ΜΕΘ...

(η μητέρα αφήνει έναν ήχο μεταξύ λυγμού και αναστεναγμού)

Κωνσταντίνος: (συνεχίζει) τη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας εννοώ, να μπορέσουμε σιγά σιγά να τον επισκεφτούμε. (στους γονείς) να σας προσφέρουμε κάτι; Καφέ, χυμό;

Πατέρας: όχι, γιατρέ, για τέτοια είμαστε τώρα;

Γιαγιά: εγώ έναν καπουτσίνο θα τον έπινα.

Πατέρας: ρε μάνα!

Γιαγιά: γιατί όχι; Αφού είναι κερασμένος!

Κωνσταντίνος: (κουρασμένα) Ντόρα, αν μπορείς να το κανονίσεις.

Ντόρα: μπορώ, μπορώ. Επιστρέφω σε λίγο. (φεύγει)

(ο Κωνσταντίνος κάθεται και βγάζει το φάκελο του νεαρού)

Κωνσταντίνος: αρχικά να σας ενημερώσω ότι το παιδί είναι ζωντανό και πιθανότατα έχει διαφύγει τον κίνδυνο. Δε θα σας κρύψω ότι η κατάσταση είναι κρίσιμη και πολλά μπορούν να συμβούν από στιγμή σε στιγμή, αλλά είμαστε αισιόδοξοι.

Μητέρα: δόξα το θεό.

Γιαγιά: δόξα το γιατρό. Τι δουλειά έχει ο θεός στο νοσοκομείο;

Πατέρας: μην της δίνετε σημασία.

Κωνσταντίνος: δεν πειράζει. Όπως έλεγα, είμαστε αισιόδοξοι. Το παιδί φορούσε κράνος και έτσι δεν έχει κάποιο σοβαρό τραύμα στο κεφάλι ή εσωτερική αιμορραγία. Επίσης, αν εξαιρέσουμε κάποιες μικρο-εκδορές και δύο ραγισμένα πλευρά.

(η μητέρα αφήνει ξανά έναν ήχο τρόμου)

Κωνσταντίνος: (συνεχίζει) ...δε διαπιστώθηκαν κακώσεις στα σπλάχνα ή στα υπόλοιπα οστά.

Μητέρα: δηλαδή θα ζήσει γιατρέ, ε; είναι μια χαρά το παιδί μου.

Κωνσταντίνος: τώρα θα έφτανα και σ' αυτό. Το παιδί θα ζήσει, δεν υπάρχει αμφιβολία επ' αυτού. Αλλά το "μια χαρά" είναι, δυστυχώς, πολύ γενικό για τη συγκεκριμένη περίπτωση.

Πατέρας: τι εννοείται; Δεν καταλαβαίνω. Θα του αφήσει κουσούρι;

Κωνσταντίνος: δεν είναι ακριβώς ο ιατρικός όρος που θα χρησιμοποιούσα αλλά...

(μπαίνει η Ντόρα)

Ντόρα: να το και το καπουτσινάκι.

Γιαγιά: να 'σαι καλά κούβλα μου. φτου φτου φτου, καλέ τι ωραία που είσαι εσύ;

Ντόρα: α, να στε καλά.

Γιαγιά: κανένα κιλό μόνο να χάσεις γιατί σε λίγο θα θες τεντόπανο αντί για ιατρική ποδιά (ρουφάει τον καφέ με θόρυβο).

Ντόρα: (με σφιγμένα τα δόντια) με θέλετε κάτι άλλο γιατρέ;

Κωνσταντίνος: ναι Ντόρα. Αν μπορείς, δώσε μου δύο λεπτά.

Γιαγιά: Ντόρα σας λένε;

Ντόρα: Μάλιστα.

Γιαγιά: αδερφή είστε;

Ντόρα: συγγνώμη;!

Γιαγιά: νοσοκόμα καλέ.

Ντόρα: όχι, γιατρός είμαι. Ειδικευόμενη.

Γιαγιά: α, μάλιστα. τώρα εγώ, γιατί είχα την εντύπωση ότι είστε πολιτικός.

Πατέρας: πάψε μάνα!

Γιαγιά: Ξέρετε, έχω ένα οικοπεδάκι, κοντά στη Σαρωνίδα. Και έλεγα μήπως μπορούσατε εσείς να σπρώξετε λίγο τα πράγματα να πάρω μια άδεια, να έχω κι εγώ ένα κεραμίδι πάνω απ' το κεφάλι μου τώρα στα γεράματα.

Μητέρα: (προσπαθεί να συγκρατηθεί) γιατρέ! Το πάτε πέρα δώθε τόση ώρα! Πείτε μας ξεκάθαρα, τι έχει το παιδί μου;!

Κωνσταντίνος: έχετε δίκιο, απόλυτο δίκιο. Απλά καταλαβαίνετε, όσα χρόνια κι αν κάνεις αυτήν τη δουλειά, αυτές οι στιγμές είναι πάντα περίεργες.

Ντόρα: πάντως το παιδί θα γίνει καλά. Καμία αντίρρηση επ' αυτού.

Κωνσταντίνος: ναι, ναι, βέβαια το παιδί θα γίνει καλά. Και φυσικά δε θα πρέπει με τίποτα να το αντιμετωπίζουμε σαν κάτι διαφορετικό. Θα είναι κι αυτός ένας ακόμα άνθρωπος όπως όλοι μας.

Πατέρας: τι θέλετε να πείτε;

Κωνσταντίνος: (παίρνει βαθιά ανάσα) το αυτοκίνητο φαίνεται να χτύπησε το παιδί απ' την αριστερή πλευρά. Η δύναμη του χτυπήματος ήταν αρκετά μεγάλη με αποτέλεσμα να διαλύσει το αριστερό του πόδι σχεδόν ολοσχερώς, από το γόνατο και κάτω. Σ' αυτό συνετέλεσε και το γεγονός ότι το πετάλι του ποδηλάτου, από το χτύπημα, διαπέρασε το πόδι συνθλίβοντας την κνήμη και την περόνη. Όταν το παιδί ήρθε τελικά στο νοσοκομείο,

το πόδι ήταν ίσχειμο. Δηλαδή, τα νεύρα και τα αγγεία που χρειάζεται το ίδιο το πόδι, είχαν διαλυθεί πλήρως.

Μητέρα: (βουρκωμένη και σε πανικό) τι λέτε γιατρέ, τι λέτε;!

Κωνσταντίνος: δυστυχώς δεν καταφέραμε να σώσουμε το πόδι. Αναγκαστήκαμε να προχωρήσουμε σε ακρωτηριασμό.

(η μητέρα κλαίει γοερά, ο πατέρας απλώς δακρύζει και μοιάζει χαμένος. Η γιαγιά συνεχίζει και ρουφάει δυνατά τον καφέ της)

Γιαγιά: δηλαδή γιατρέ, το παιδί δε θα έχει αριστερό πόδι;

Κωνσταντίνος: από το γόνατο και κάτω, λυπάμαι πως όχι. Όμως δεν είναι λόγος να στεναχωριέστε αυτός. Το παιδί δεν είναι ανάγκη να καθηλωθεί σε αμαξίδιο. Τα προσθετικά μέλη στις μέρες μας είναι τεχνολογικά θαύματα και έχουν βοηθήσει πάρα πολλούς ανθρώπους να έχουν μία πολύ φυσιολογική ζωή.

Γιαγιά: μάλιστα, μάλιστα. Κάτω απ' το γόνατο είπατε, ε;

Κωνσταντίνος: πολύ σωστά.

Γιαγιά: μήπως θα μπορούσατε να μου δείξετε λίγο γιατί δεν έχω καταλάβει πολύ καλά;

Κωνσταντίνος: (διστακτικά) να σας δείξω.

(ο Κωνσταντίνος σηκώνεται και έρχεται μπροστά στο γραφείο, δίπλα στη γιαγιά. Όλοι τον παρακολουθούν με προσοχή)

Κωνσταντίνος: (της δείχνει το ακριβές σημείο στο πόδι του) να, εδώ ακριβώς.

Γιαγιά: μάλιστα, μάλιστα.

(ξαφνικά η γιαγιά χτυπάει με δύναμη τον Κωνσταντίνο στο πόδι με το μπαστούνι της)

Κωνσταντίνος: (φωνάζει απ' τον πόνο) τι κάνετε κυρία μου;

Γιαγιά: δε ντρέπεσαι βρε, κόβεις πόδια από μικρά παιδιά και τα κάνεις κούτσαβλα;

Πατέρας: (προσπαθεί να την κρατήσει) τι κάνεις ρε μάνα, τρελάθηκες;

Γιαγιά: (τον χτυπάει κι αυτόν) άσε με κι εσύ. Που πήγε και το ξέρανε το παιδί.

(η Ντόρα προσπαθεί να απομακρύνει τον Κωνσταντίνο και να βάλει μια παγοκύστη στο πόδι του. Η γιαγιά τους χτυπάει από μια φορά στα χέρια και μετά τον Κωνσταντίνο στην πλάτη. Ο Κωνσταντίνος πλέον έχει πέσει στο πάτωμα με το πόδι του ειτεθειμένο στα χτυπήματα)

Γιαγιά: (κάθε της φράση υπογραμμίζεται με ένα χτύπημα) αυτό-για-να-μάθεις-να-κουτσαίνεις-τα-ξένα-παιδιά.

Ντόρα: (πανικόβλητη και εκνευρισμένη) τι θα γίνει, θα τη σταματήσετε επιτέλους;

Μητέρα: εύκολο είναι νομίζεις; Μαμά, σας παρακαλώ, αφήστε το γιατρό.

Γιαγιά: μαμούνια! Που θα τον αφήσω κιόλας. Μας ξέρανε το λεβέντη μας!

Πατέρας: μάνα, μέχρι εδώ! (της παίρνει το μπαστούνι και την καθίζει στην καρέκλα) γιατρέ, είστε καλά;

Κωνσταντίνος: (πονώντας) όχι.

Πατέρας: δεν πειράζει, μέχρι να παντρευτείτε θα γάνει. Τι θα γίνει τώρα με το παιδί;

Ντόρα: (βοηθάει τον Κωνσταντίνο να σηκωθεί και να κάτσει) Περιμένουμε να συνέλθει από τη νάρκωση από ώρα σε ώρα. Θα σας πάω εγώ να τον δείτε.

Μητέρα: (βουρκωμένη) και με το πόδι του, τι θα γίνει;

Ντόρα: όπως σας είπε κι ο γιατρός, δυστυχώς είναι πολύ αργά. Και για να είμαι ειλικρινής, εγώ το είδα το παιδί όταν το φέρανε χτες. Δε θα μπορούσε να γίνει κάτι καλύτερο. Ήταν καθ' όλα σωστή η απόφαση του γιατρού.

Πατέρας: και με το προσθετικό;

Ντόρα: όταν φτάσει η ώρα και ξυπνήσει το παιδί, θα μιλήσετε με τον ορθοπεδικό για να σας προτείνει εκείνος κάποια γραφεία που μπορούν να το αναλάβουν. Φυσικά, αν θέλετε μπορείτε να πάτε και σε κάποιο γραφείο δικής σας επιλογής.

Γιαγιά: (μοιάζει να έχει ξεχάσει τι έχει συμβεί) αυτό το καλύπτει το ΙΚΑ;

Πατέρας: μάνα, για το θεό, πάψε.

Κωνσταντίνος: να ξέρετε πάντως, ότι εκτός απ' το προσθετικό μέλος, το παιδί θα χρειαστεί κι άλλη υποστήριξη. Ψυχολόγο, φυσικοθεραπεία, κινησιοθεραπεία, αποκατάσταση. Το νοσοκομείο μπορεί να τα παρέχει και αυτά εννοείται. Εκτός αν θέλετε να πάτε σε ιδιώτη.

Γιαγιά: τι ιδιώτη γιατρέ, ξέρετε πόσο κοστίζει ένας τρελογιατρός;

(βγάζει από την τσάντα της μαλλί και βελόνες και ένα ημιτελές πλεκτό και αρχίζει να πλέκει. Όλοι την κοιτάνε σιωπηλοί)

Γιαγιά: εκεί που έχουν πάει οι συντάξεις και οι μισθοί, όλα οι γιατροί θα μας τα φάνε. (γελάει, απολογητικά) Με το μπαρδόν κιόλας.

Κωνσταντίνος: μα τι λέτε, σαν στο σπίτι σας.

Ντόρα: (στον Κωνσταντίνο) δε με πληρώνουν αρκετά.

Κωνσταντίνος: (γνέφει στη Ντόρα, δεν απαντά)

Ντόρα: να πηγαίνουμε κι εμείς σιγά, σιγά, να αφήσουμε το γιατρό να (κομπιάζει) συνέλθει.

Πατέρας: ναι, να δούμε και το παιδί. Σας ευχαριστούμε γιατρέ.

Μητέρα: σας ευχαριστούμε.

Γιαγιά: (μαζεύει το πλεκτό) ευχαριστούμε γιατρέ. Αλήθεια τι γιατρός είστε;

Κωνσταντίνος: ουρολόγος.

Γιαγιά: ωραία, ωραία. Αύριο θα σας φέρω τα πρωινά γιατί κάτι έχει το σάκχαρο μου.

Κωνσταντίνος: θα σας περιμένω.

(η Ντόρα τους βγάζει όλους απ' το δωμάτιο και κοινοστέκεται μια στιγμή πίσω)

Ντόρα: είσαι καλά;

Κωνσταντίνος: δεν ξέρω.

Ντόρα: πονάς;

Κωνσταντίνος: όχι ακριβώς.

Ντόρα: (ιαχύποπτη) τότε, τι;

Κωνσταντίνος: δε μπορώ να το περιγράψω, απλώς...

Πατέρας: (off) αδερφή!

Ντόρα: (φωνάζει) έρχομαι! (στον Κωνσταντίνο) λοιπόν;

Κωνσταντίνος: πήγαινε, πήγαινε. Θα τα πούμε άλλη στιγμή.

Ντόρα: εντάξει. Πάρε κανένα παυσίπονο. Θα ενημερώσω στο ακτινολογικό να πας να σου βγάλουν μια ακτινογραφία, καλού κακού. Θα πω να πάρουν και κάποιον να έρθει να σε αλλάξει.

Κωνσταντίνος: άσε, θα πάρω εγώ το Γρηγόρη.

(η Ντόρα πάει να φύγει)

Κωνσταντίνος: Ντόρα; (εκείνη γυρίζει) σ' ευχαριστώ.

(εκείνη χαμογελάει και φεύγει. Ο Κωνσταντίνος τεντώνει το πόδι του και προσπαθεί να κάνει μαλάξεις για να το ανακουφίσει, αλλά πονάει σε κάθε άγγιγμα. Τελικά, παίρνει πάλι την παγοκύστη και την ακουμπάει μορφάζοντας στο χτύπημα με το ένα χέρι. Με το άλλο, καλεί στο κινητό.)

Κωνσταντίνος: σήκωσε το μωρέ. (παύση) έλα, κοιμόσουν; (παύση) α, έρχεσαι; ωραία. (παύση) σε πόση ώρα; (παύση) είναι πολλά τώρα, έχεις χάσει κεφάλαια. Δε φαντάζεσαι τι έχει γίνει απ' το πρωί. (παύση) ναι, θα στα πω από κοντά. (παύση) όχι, δε θέλω καφέ. (παύση) έγινε, σε περιμένω. (το κλείνει)

(σηκώνεται κουτσαίνοντας και πάει ως ένα ντουλάπι. Το ανοίγει και παίρνει ένα κουτί με αναβράζοντα παυσίπονα. Επιστρέφει στο γραφείο, κάθεται και ρίχνει ένα στο ποτήρι με το νερό. Γυρίζει και κοιτάει το πόδι του και του απευθύνεται σα να τον ακούει)

Κωνσταντίνος: ελπίζω να κάνω λάθος. Γιατί διαφορετικά δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα.

(πίνει το νερό με το παυσίπονο. Σκοτάδι.)

Σκηνή 5^η

(Το ίδιο βράδυ, ο Κωνσταντίνος είναι στο γραφείο του. Σε έναν πίνακα με φως στον τοίχο υπάρχει μια ακτινογραφία απ' το πόδι του. Ο Κωνσταντίνος είναι νευρικός. Κάθεται και έχει το πόδι του πάνω στο γραφείο με το παντελόνι του σηκωμένο λίγο πάνω απ' το γόνατο και το κοιτάζει. Υπάρχει ένα ποτήρι με ουίσις πάνω στο γραφείο.)

Κωνσταντίνος: Μια μελανιά. Μόνο αυτό. Αυτό είναι, αυτό και τίποτα άλλο. (κοιτάζει την ακτινογραφία) Αλλά μπορεί να κάνω λάθος. (Κοιτάζει το πόδι του) Μακάρι να μην κάνω λάθος και να είναι μόνο μια μελανιά. (μικρή παύση. πίνει λίγο απ' το ποτό) άρχισα να μιλάω και μόνος μου τώρα.

(μπαίνει ο Γρηγόρης)

Γρηγόρης: μόνος σου μιλάς;

Κωνσταντίνος: όχι!

Γρηγόρης: (κοιτάζει μια αυτόν, μετά το πόδι, τέλος το ποτό) τι στο καλό κάνεις;

Κωνσταντίνος: προσπαθώ να χαλαρώσω.

Γρηγόρης: μήπως να πήγαινες σπίτι; Δεν είναι πολύ καλή εικόνα αυτή για (τον δείχνει, κάνει μικρή παύση) βασικά για τον οποιονδήποτε.

Κωνσταντίνος: δεν είμαι σε κατάσταση να οδηγήσω. Ίσως περάσω τη νύχτα εδώ.

Γρηγόρης: (πλησιάζει και κάθεται) θα στο πάρω το πότο, να ξέρεις.

Κωνσταντίνος: όλο δικό σου.

Γρηγόρης: (παίρνει το ποτό, πίνει μια γουλιά) θες να κατεβάσεις το πόδι σου;

Κωνσταντίνος: (το κατεβάζει) δεν έχεις καμιά δουλειά να κάνεις;

Γρηγόρης: προς το παρόν, όχι. Είναι ήσυχα απόψε.

(ο Κωνσταντίνος δε μιλάει. Ο Γρηγόρης χαζεύει την ακτινογραφία)

Γρηγόρης: δε βλέπω κάποιο πρόβλημα.

Κωνσταντίνος: αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα.

Γρηγόρης: (πίνει μια γουλιά ακόμα) δηλαδή;

Κωνσταντίνος: ότι υπάρχει, αλλά δε φαίνεται.

Γρηγόρης: δε σε καταλαβαίνω. Πόσο έχεις πει;

Κωνσταντίνος: λιγότερο από σένα! Σταμάτα να πίνεις, είσαι σε βάρδια.

(ο Κωνσταντίνος του παίρνει το ποτήρι και κατεβάζει το υπόλοιπο. Κρύβει το ποτήρι σε ένα συρτάρι και κάτω απ' το γραφείο, έτσι ώστε να μη φαίνεται, πιάνει το πόδι του με έναν περιεργό τρόπο. Φαίνεται να το τρίβει αλλά ταυτόχρονα το πιέζει λίγο παραπάνω, με μίσος)

Γρηγόρης: τι έγινε με το μικρό;

Κωνσταντίνος: ξύπνησε, έκλαψε, τα είπε με τους δικούς του. Τώρα κοιμάται πάλι.

Γρηγόρης: οι γονείς του;

Κωνσταντίνος: αφού δε μας έκαναν μήνυση.

Γρηγόρης: γιατί ρε συ να μας κάνουν μήνυση; Τη ζωή του παιδιού τους σώσαμε.

Κωνσταντίνος: ναι αλλά τον αφήσαμε λίγο λιγότερο απ' ότι όταν ήρθε.

Γρηγόρης: Δε μπορείς να κατηγορείς τον εαυτό σου για κάτι τέτοιο. Είχες να πάρεις μια απόφαση.

Κωνσταντίνος: ήταν όμως η σωστή;

Γρηγόρης: (σοκαρισμένος) ούτε στο αγροτικό σου δε σε θυμάμαι να αμφιβάλλεις για τις αποφάσεις σου.

Κωνσταντίνος: για όλους φτάνει μια τέτοια στιγμή.

Γρηγόρης: τώρα, μετά από 15 χρόνια στο επάγγελμα;

Κωνσταντίνος: ποτέ δεν είναι αργά.

Γρηγόρης: άκουσε με, δε μπορείς να κάνεις πίσω στην απόφαση. Ό,τι έγινε, έγινε. Όλοι κάνουμε λάθη. Απλά εμείς οι γιατροί πρέπει να ζήσουμε με την ευθύνη τους. Πρέπει να πας παρακάτω. Και θα πας παρακάτω ξέροντας ότι σ' αυτήν τουλάχιστον την περίπτωση,

πήρες τη σωστή απόφαση. Το πόδι ήταν σμπαράλια, που είπε κι ο πατέρας του. Τι άλλο να έκανες δηλαδή;

Κωνσταντίνος: (δεν απαντά. Πίνει μια γουλιά)

Γρηγόρης: έτσι μπράβο. Κάνεις λες και είναι ο πρώτος σου ακρωτηριασμός. Δε χρειάζεται να έχεις τύψεις για όλη σου τη ζωή.

Κωνσταντίνος: μακάρι να ήταν μόνο αυτό με το οποίο πρέπει να ζήσω από δω και πέρα.

Γρηγόρης: τι εννοείς;

(ακούγεται χτύπημα στην πόρτα)

Κωνσταντίνος: (χαμηλόφωνα) ευτυχώς. (πιο δυνατά) περάστε.

Πατέρας: γιατρέ;

Κωνσταντίνος: καλησπέρα. Περάστε, περάστε.

(ο πατέρας μπαίνει και κάθεται)

Πατέρας: γιατρέ, ήθελα να σας ζητήσω συγγνώμη για το απόγευμα. Η μητέρα μου ξέρετε, έχει αρχίσει και τα χάνει λίγο.

Κωνσταντίνος: το κατάλαβα αυτό. Δε χρειάζεται να ανησυχείτε, αλήθεια. Πέρασε μεγάλο σοκ.

Πατέρας: Ε όχι και να τη δικαιολογήσουμε, για όνομα του θεού. Σώσατε τη ζωή του παιδιού μας.

Γρηγόρης: ακούς;

Πατέρας: (βουρκωμένος αλλά χαμογελαστός) ξέρετε, είναι ο μοναχογιός μας. δυσκολευτήκαμε πολύ για να τον κάνουμε. Αλλά είναι χρυσό παιδί. Η καλύτερη ανταμοιβή στις προσπάθειες μας. Γι' αυτό σας λέω, μη στεναχωριέστε. Είχατε να πάρετε μιαν απόφαση. Και επιλέξατε να σώσετε το γιο μου. (δακρύζει)

Κωνσταντίνος: (του δίνει ένα χαρτομάντηλο) να 'στε καλά.

Γρηγόρης: πολύ ωραία τα είπατε. Θα μείνετε εσείς απόψε με το μικρό;

Πατέρας: ναι, ναι, απόψε και ίσως αύριο. Πήρα τον υπάλληλο μου να ανοίξει αυτός το μαγαζί αλλά η γυναίκα μου πρέπει να πάρει άδεια απ' τη δουλειά της.

Κωνσταντίνος: θα πρέπει να μένετε σε βάρδιες. Ο μικρός θα μείνει για λίγο καιρό εδώ.

Πατέρας: πόσο περίπου γιατρέ;

Κωνσταντίνος: σίγουρα θα πρέπει να τον κρατήσουμε σε αναλγητικά για μερικές μέρες ακόμα. Μετά θα δούμε, ανάλογα και το πως θα πάει.

Γρηγόρης: στο μεταξύ θα ελέγχουμε και πως πάει γενικά. Δεν ήταν κάτι απλό αυτό που του συνέβη. Πρέπει να επιστρέψει στην καθημερινότητα του με ηρεμία.

Πατέρας: καταλαβαίνω.

Κωνσταντίνος: Αν όλα πάνε καλά, ίσως δε χρειαστεί να μείνει πάνω από 10 μέρες, 2 εβδομάδες το πολύ. Σιγά σιγά θα ξεκινήσει και φυσικοθεραπείες, από αύριο πιθανότατα και υπάρχουν και κάποιες υποχρεωτικές συνεδρίες με ψυχολόγο που πρέπει να κάνει.

Πατέρας: θα είναι δύσκολα;

Κωνσταντίνος: το πρόβλημα δεν είναι οι συνάδελφοι που θα τον παρακολουθούν από δω και πέρα. Και φυσικά κι εγώ, έτσι; Αν και όποτε το παιδί έχει το οποιοδήποτε πρόβλημα, θα μπορεί να έρχεται να με βλέπει. Όχι, οι γιατροί συνήθως δεν είμαστε το πρόβλημα.

Πατέρας: τότε ποιοι;

Γρηγόρης: έχετε πάει βόλτα στο κέντρο της πόλης;

Πατέρας: ναι, φυσικά. Εκεί μεγάλωσα και εκεί μένω ακόμα.

Γρηγόρης: έχει πάρει το μάτι σας ποτέ κάποιον ακρωτηριασμένο επαίτη;

Πατέρας: (διστακτικά) ναι, ναι, αρκετές φορές.

Γρηγόρης: αυτό φερ' τε στο νου σας. αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Τι νιώθετε;

Πατέρας: (λίγο ταραγμένος) δεν, δεν ξέρω. Σας παρακαλώ, τι ερωτήσεις είναι αυτές;

Κωνσταντίνος: δυστυχώς, κάπως έτσι θα αντιμετωπίζεται ο γιος σας από μια μερίδα ανθρώπων. Και δυστυχώς είναι πολύ λίγα αυτά που μπορούμε να κάνουμε γι' αυτόν.

Πατέρας: (δακρύζει ξανά) όπως;

Γρηγόρης: (του δίνει χαρτομάντηλο) να σιγουρευτούμε ότι θα αγαπήσει τον εαυτό του ακριβώς έτσι. Ότι δε θα τον αγγίζουν τα σχόλια και τα βλέμματα. Ότι θα μάθει να βλέπει μόνο την αγάπη που θα τον περιβάλλει. Έχοντας βέβαια πάντα στο νου του, ότι πιθανότατα τα σχόλια και τα βλέμματα να μη σταματήσουν ποτέ.

Κωνσταντίνος: ακριβώς. Θα σας τα πει και ο ψυχολόγος αυτά βέβαια, ας μη μπαίνουμε σε ξένα χωράφια που λένε.

Πατέρας: (με δάκρυα αλλά με χαμόγελο) ναι γιατρέ, φυσικά.

Γρηγόρης: (σηκώνεται) λοιπόν, πάμε να κεράσω καφεδάκι; Έχουμε μακριά νύχτα μπροστά μας. Να αφήσουμε και τον Κων... το γιατρό Χατζηϊωάννου να πηγαίνει σιγά σιγά.

Πατέρας: (σηκώνεται) ναι ναι φυσικά. Σας ευχαριστώ πολύ γιατρέ. (δίνει το χέρι του στον Κωνσταντίνο)

Κωνσταντίνος: (το σφίγγει) Εγώ σας ευχαριστώ. Καλό σας βράδυ.

(ο Γρηγόρης και ο Πατέρας φεύγουν. Ο Κωνσταντίνος βγάζει το ποτήρι και το γεμίζει με ούσι. Πίνει το μισό. Ο Γρηγόρης ξαναμπαίνει)

Γρηγόρης: το φοβόμουν αυτό.

(ο Γρηγόρης παίρνει το μπουκάλι, κάνει να φύγει. Ξαναγυρίζει, του βάζει λίγο αιόμα στο ποτήρι)

Γρηγόρης: ίσως αν πιείς αρκετά να λυθείς και μου πεις τι τρέχει. Πες το και πήγαινε σπίτι σου! (κάνει να φύγει, επιστρέφει) και να θυμάσαι, ότι εγώ δεν έχω μυστικά από σένα.

(ο Γρηγόρης φεύγει χωρίς να πει άλλη κουβέντα. Ο Κωνσταντίνος κατεβάζει το ποτό με τη μία. Σκοτάδι)

Β' Πράξη

Σκηνή 6^η

(Πρωί, ένας μήνας μετά. Ο Κωνσταντίνος είναι στο γραφείο του, αξύριστος, ατημέλητος και με το πόδι του σε έναν κουβά με πάγο και μελετάει την ακτινογραφία του. Βγάζει το πόδι του απ' τον πάγο, το ακουμπάει στο γραφείο και του απευθύνεται.)

Κωνσταντίνος: Ξέρεις τι είναι το παράσιτο; Είναι οργανισμός που ζει και αναπτύσσεται εις βάρος κάποιου άλλου. 42 χρόνια τώρα σε κουβαλάω και σε θρέφω. Αλλά θυμάμαι. Θυμάμαι ότι ποτέ δε μου ανήκες. Θυμάμαι που μικρός σε έβαζα στο χιόνι για να μη σε νιώθω. Και τότε που σε χτύπησα σε κείνο το βράχο, δήθεν όταν κολυμπούσα. Ήμουν μικρός αλλά θυμάμαι. Και τώρα, τόσα χρόνια μετά, βαδίζουμε ξανά μαζί στα σκοτεινά. Δε θα σ' αφήσω να με νικήσεις. Δεν πρόκειται!

(Ο Κωνσταντίνος βάζει ξανά το πόδι του στον πάγο και πετάει μακριά την ακτινογραφία τη στιγμή που μπαίνει ο Μάριος στο γραφείο του. Ο Μάριος σταματάει ξαφνιασμένος)

Μάριος: Καλημέρα.

Κωνσταντίνος: (πιάνει αυτόματα το πόδι του) Μάριε! Πως από δω;

Μάριος: Είπα να περάσω να σε δω. Έχω να σε δω από τότε που είχαμε βγει για ποτό και έφυγες για να πας σε εκείνο το παιδί με το ατύχημα.

Κωνσταντίνος: Ε καλά, δε μπορεί να είναι και πολύς καιρός.

Μάριος: Με δουλεύεις; Πάει ένας μήνας τώρα.

Κωνσταντίνος: Ένας μήνας; (Παύση) Πως περνάει ο καιρός ε;

Μάριος: (πιάνει την ακτινογραφία) Ποιανού είναι αυτή;

Κωνσταντίνος: κανενός!

Μάριος: αυτό το πόδι εδώ δεν ανήκει σε κανέναν; Τι σόι πόδι είναι αυτό; Αυτόβουλο;

Κωνσταντίνος: (ιομπιάζει)

Μάριος: Γη καλεί Κωνσταντίνο, λαμβάνεις; Γιατί με κοιτάς σα χάνος;

Κωνσταντίνος: δεν ξέρω.

Μάριος: δεν ξέρεις. (παύση. Ο Μάριος κάθεται) τι έχεις Κωνσταντίνε;

Κωνσταντίνος: (βιαστικά) τίποτα!

Μάριος: έλα ρε λέγε τώρα, λες και δε σε ξέρω, μίλα!

Κωνσταντίνος: Ε μα τώρα από σένα θα κρυφτώ, τόσα χρόνια φίλοι.

Μάριος: δεκαετίες ολόκληρες, μη φοβάσαι να το πεις. Άσχετα αν παριστάνεις το τζόβενο.

Κωνσταντίνος: δεν ήρθες για καλό μου φαίνεται.

Μάριος: Πως με βλέπεις;

Κωνσταντίνος: εκνευρισμένο.

Μάριος: ήμουν κι από μόνος μου, αλλά εσύ μ' αποτελείωσες. Που λες, είχα μια δουλειά εδώ κοντά, ξέρεις, σχεδιάζουμε εκείνο το σπίτι αυτού του βιομήχανου που είναι παντρεμένος με εκείνη την ατάλαντη, που νομίζει ότι είναι και ηθοποιός και είχα πάει να τους δείξω τα σχέδια. Ένα μήνα τώρα δεν ασχολούμαι με κάτι άλλο. Και τι γυρίζει και μου λέει αυτή;

Κωνσταντίνος: πραγματικά, δε θέλω να μάθω.

Μάριος: ότι θέλει λέει να της φτιάξουμε ένα θέατρο στην αυλή! Όχι, το διανοήσαι; Δεν την παίρνουν να παίζει πουθενά και θέλει μια μικρογραφία της Επιδαύρου στην αυλή της!

Κωνσταντίνος: Μάριε, δεν είναι καλή στιγμή.

Μάριος: το τσόκαρο! Θέλει να ανεβάσει και Βάνχες!

Κωνσταντίνος: (πιο δυνατά) Μάριε! Σου είπα, δεν είναι καλή στιγμή. Μπορείς σε παρακαλώ να φύγεις;

Μάριος: (σηκώνεται) με συγχωρείς, θα φύγω. Δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις.

(ο Μάριος πάει να φύγει, φτάνει στην πόρτα, κοντοστέκεται)

Κωνσταντίνος: συγγνώμη.

Μάριος: (γυρνάει) για ποιο απ' όλα; Που έχεις ένα μήνα να φανείς; Που δε σηκώνεις τηλέφωνα; Που έρχομαι εδώ και με διώχνεις;

Κωνσταντίνος: για όλα.

Μάριος: είσαι η μόνη οικογένεια που έχω. Σε ξέρω από τότε που ήμασταν παιδιά. Δε μπορείς να εξαφανίζεσαι έτσι για έναν ολόκληρο μήνα.

Κωνσταντίνος: έχεις δίκιο, αλλά όπως προανέφερα, δεν είναι μια καλή στιγμή.

Γιαγιά (off): Γιατρέεε.

Κωνσταντίνος: και αναμένεται να γίνει και χειρότερη.

(μπαίνει η γιαγιά)

Γιαγιά: Καλημέρα σας. Εδώ είναι ο γιατρός;

Μάριος: έχουμε έναν εδώ. Εσείς ποιον ψάχνετε;

Γιαγιά: τον ουρολόγο.

Μάριος: εδώ, ο κύριος είναι πλαστικός. Δοκιμάστε στον από κάτω όροφο.

Γιαγιά: μα εγώ θα ορκιζόμουν ότι εδώ είναι ο ουρολόγος. Του έχω φέρει κι ένα δείγμα.

(η γιαγιά ξεκινάει να ψάχνει στην τσάντα της)

Κωνσταντίνος: κυρία Καλλιόπη, χαθήκατε πάλι;

Μάριος: την ξέρεις;

Κωνσταντίνος: Ας πούμε ναι.

Μάριος: και με το μικρό της κιόλας. Το χτύπησες πάλι το γκομενάκι σου.

Κωνσταντίνος: έχει άνοια, δεν αναγνωρίζει το επίθετο της. Είναι η γιαγιά του νεαρού που είχα χειρουργήσει πριν ένα μήνα.

Μάριος: και τώρα θα έχουν δύο χτυπημένους στο σπίτι;

Κωνσταντίνος: πάψε μωρέ! Κυρία Καλλιόπη, τι ψάχνετε;

Γιαγιά: το δείγμα με τα ούρα μου. Λες να το ξέχασα στην καφετέρια;

Κωνσταντίνος: που είναι ο γιος σας κυρία Καλλιόπη;

Γιαγιά: με τον εγγονό μου είναι. Παίρνει εξιτήριο σήμερα.

Μάριος: αλήθεια; Σιδερένιος, να τον χαιρέσετε.

Γιαγιά: σας ευχαριστώ. εσείς γιατρός είστε;

Μάριος: αρχιτέκτονας.

Γιαγιά: πολύ ωραίος κλάδος. Και δε μου λέτε, είστε ανύπανδρος;

Μάριος: ε ναι, νέος είμαι ακόμα.

Γιαγιά: σωστά, σωστά. Να μη σιλαβωθείτε σ' αυτήν την ηλικία. Ο άνδρας πρέπει να την έχει ζήσει τη ζωή του για να μην έχει μετά απωθημένα.

Μάριος: δε θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο.

Κωνσταντίνος: Μήπως ενοχλώ;

Γιαγιά: μα τι λέτε γιατρέ μου, αλίμονο. (στο Μάριο) Κι εμένα ξέρετε ο συγχωρεμένος ο άνδρας μου, του κλάδου σας ήταν.

Μάριος: Αρχιτέκτονας;

Γιαγιά: Πατωματάς.

Μάριος: τι μου λέτε.

Γιαγιά: βέβαια, βέβαια. Έκανε δουλειές με όλη την καλή κοινωνία.

Κωνσταντίνος: Θα τον προτιμήσουμε, να είστε βέβαιη.

Γιαγιά: εκεί που είναι τώρα και να τον καλέσετε, δε νομίζω να έρθει.

Κωνσταντίνος: κυρία Καλλιόπη, μήπως πρέπει να πάτε να βρείτε το γιο σας; Θα θέλει και βοήθεια με το παιδί.

Γιαγιά: αχ πως να μην τη θέλει τη βοήθεια; Αλίμονο σ' εκείνον το γιατρό που τον ξέρανε.

Μάριος: ε τώρα είστε άδικη. Τη δουλειά του έκανε ο γιατρός.

Γιαγιά: δουλειά του είναι να κόβει πόδια από δω κι από κει; Μωρέ ας τον είχα μπροστά μου και θα του τα 'κοβα και τα δυο του τα ποδάκια.

(ο Κωνσταντίνος εκείνη τη στιγμή πίνει νερό και πνίγεται. Ο Μάριος τρέχει να τον βοηθήσει. Βλέπει τον κουβά κάτω απ' το γραφείο του)

Μάριος: ρε συ, τι είναι αυτό;

Κωνσταντίνος: τίποτα, τίποτα δεν είναι.

Μάριος: καλά θα με τρελάνεις; έχεις έναν κουβά με πάγο και το πόδι σου μέσα;
Κωνσταντίνε, εσύ τρέμεις!

Κωνσταντίνος: τίποτα δεν έχω, μια χαρά είμαι.

Μάριος: πόση ώρα έχεις το πόδι σου εκεί μέσα;

Κωνσταντίνος: κυρία Καλλιόπη, τι λέτε να πάτε να βρείτε το γιο σας και να σας συνοδέψει
ο κύριος Μάριος από δω;

Γιαγιά: με μεγάλη μου χαρά!

(η γιαγιά πιάνει το Μάριο αγκαζέ και ξεκινάει να τον σέρνει προς την πόρτα)

Μάριος: (στον Κωνσταντίνο) δεν τελειώσαμε εμείς ακόμα.

(ο Κωνσταντίνος βγάζει το πόδι του απ' τον πάγο, το σκουπίζει με μια πετσέτα και ξεκινάει να βάζει την κάλτσα και το παπούτσι του. Μόλις είναι έτοιμος, σηκώνει το τηλέφωνο και καλεί)

Κωνσταντίνος: Ναι, Ντόρα; Να σου πω, πρέπει να φύγω για λίγο, να πάω απ' το σπίτι.
(Παύση) Ναι ναι, είναι κάτι επείγον. Ό,τι με χρειαστείς, στο κινητό. Δε θα αργήσω πολύ.
(Παύση) Σ' ευχαριστώ. (το κλείνει)

(ο Κωνσταντίνος παίρνει τα πράγματα του και φεύγει. Τα φώτα χαμηλώνουν αργά και σιγά σιγά δυναμώνει η λάμπα έξω απ' το παράθυρο.)

Σκηνή 7^η

(Βράδυ της ίδιας μέρας. Ο Κωνσταντίνος μπαίνει στα κρυφά στο γραφείο του και δεν ανάβει τα φώτα. Μπαίνει φως απ' το παράθυρο που μας δίνει μια καλή οπτική του χώρου. Ο Κωνσταντίνος αφήνει την τσάντα του και βγάζει το κινητό του. Ψάχνει τριγύρω για την ακτινογραφία που μελετούσε το πρωί. Τη βρίσκει στο φωτεινό πίνακα για τις ακτινογραφίες. Ανάβει το φως του πίνακα και την αφήνει εκεί. Υπό το φως του κινητού του, πιάνει ένα μαρκαδόρο, βγάζει το παντελόνι του και έχει το ένα πόδι του πάνω στο γραφείο.)

Κωνσταντίνος: Πως ξεινάω; Το σωστό σημείο, ναι. Εδώ, τρία εκατοστά κάτω από το γόνατο. Η κλειψύδρα γύρισε και ο χρόνος τρέχει εναντίον σου παλιέ μου φίλε. Μετά από τόσα χρόνια, φτάνει σιγά σιγά ο καιρός του αποχαιρετισμού. (παύση. τραγουδιστά) τα λόγια είναι περιττά (γέλιο. Παύση) έτσι θα χωρίσουν οι δρόμοι μας. Ποτέ δεν ήμασταν ένα, ποτέ. Δε μου ανήκεις πραγματικά και το ξέρεις κι εσύ. Και γι' αυτούς τους λόγους, πρέπει να σ' αφήσω. Για μας, γλυκό μου παράσιτο, δε θα γραφτεί κανένα τραγούδι. Κανένα ποίημα και κανένα ερωτικό μυθιστόρημα. Ο δικός μας ο χωρισμός, θα μείνει απλά μια αιματοβαμμένη σελίδα σε μια ιατρική έρευνα.

(Ξαφνικά ανοίγουν τα φώτα και ο Κωνσταντίνος παγώνει)

Ντόρα: (κρατάει ένα φάκελο. μονολογεί) έτσι είναι, αν έχεις ένα μυαλό χειμώνα καλοκαίρι.

(η Ντόρα βλέπει τον Κωνσταντίνο ημίγυμνο και με το πόδι πάνω στο γραφείο. Στο χέρι του έχει ένα μαρκαδόρο)

Ντόρα: γιατρέ...;

Κωνσταντίνος: δεν είναι αυτό που φαίνεται.

Ντόρα: ειλικρινά, δεν έχω ιδέα τι θα μπορούσε να είναι.

Κωνσταντίνος: (κατεβάζει το πόδι) άρα δεν υπάρχει λόγος να το συζητήσουμε. Καληνύχτα.

Ντόρα: μπαίνω στο γραφείο σας και σας βλέπω σ' αυτήν την κατάσταση. Πραγματικά πιστεύετε ότι δεν υπάρχει τίποτα προς συζήτηση;

Κωνσταντίνος: αυτό που εγώ θέλω να μάθω είναι γιατί μπαίνεις στο γραφείο μου ενώ λείπω!

Ντόρα: για ηρεμήστε σας παρακαλώ πολύ! Είχα πάει για απογευματινή επίσκεψη στους θαλάμους και μπέρδεψα ένα φάκελο. Ήρθα να τον πάρω για να τελειώσω την επίσκεψη και να πάω κι εγώ επιτέλους σπίτι μου.

Κωνσταντίνος: δεν έχω φακέλους εγώ εδώ. Μπορείς να πηγαίνεις.

Ντόρα: μα καλά, τι τρόπος είναι αυτός; Πρέπει να ψάξω για το φάκελο, νομίζω ότι εδώ τον άφησα.

Κωνσταντίνος: ωραία γιατρός θα γίνεις! Έτσι αφήνεις τους φακέλους από δω κι από κει;

Ντόρα: δε θα τα πάμε καλά. Και είμαι και νηστική απ' το μεσημέρι.

Κωνσταντίνος: ευκαιρία είναι να πας να φας κάτι. Καλή σου όρεξη.

Ντόρα: γιατρέ, νομίζω ότι πρέπει να σας δει γιατρός.

Κωνσταντίνος: πήγαινε παιδί μου, πήγαινε και περιμένουν οι ασθενείς.

Ντόρα: να κοιτάξω για το φάκελο πρώτα;

Κωνσταντίνος: θα με πεθάνεις απόψε. Ορίστε, κοίτα.

(η Ντόρα ξεινιάει και κοιτάει στο γραφείο και στα συρτάρια ανάμεσα σε άλλους φακέλους. Βρίσκει αυτόν που θέλει, τον παίρνει και βάζει αυτόν που κρατούσε στη θέση του)

Ντόρα: ορίστε. Ούτε δύο λεπτά δε μου πήρε.

Κωνσταντίνος: μπράβο, θα εισηγηθώ να πάρεις αύξηση. Άντε τώρα στην επίσκεψη σου.

Ντόρα: εσείς, έτσι θα μείνετε;

(μικρή παύση. Ο Κωνσταντίνος κοιτάζεται από πάνω μέχρι κάτω)

Κωνσταντίνος: γιατί, τι έχω;

(ακούγονται φωνές απ' έξω, μια αντρική και μια γυναικεία)

Γιαγιά (off): αδερφή!

Ντόρα: (φωνάζει στην πόρτα) γιατρός είμαι είπαμε!

Μάριος (off): Ορίστε κυρία Καλλιόπη, να εκεί είναι και το ασανσέρ. Πηγαίνετε στην καφετέρια και θα έρθω κι εγώ να τα πούμε.

(Μπαίνει ο Μάριος)

Μάριος: θα με τρελάνει αυτή, θα με (σταματάει). Τι κάνετε;

Κωνσταντίνος: τίποτα!

Ντόρα: αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

Κωνσταντίνος: τι πράγμα;

Ντόρα: τίποτα! Τι έγινε Μάριε;

Μάριος: η γριά, η γιαγιά του μικρού. Δεν ξέρω πως τα κατάφερε μ' αυτό το σουρωτήρι που έχει για μυαλό, γύρισε πίσω μόνη της.

Ντόρα: καλά κι εσύ τι δουλειά έχεις μαζί της;

Μάριος: γιατί δε ρωτάς το φιλαράκι μου;

Ντόρα: τι λέει γιατρέ;

Κωνσταντίνος: (τους κοιτάει) ιδέα δεν έχω.

Μάριος: ρε θα με τρελάνεις;! Εσύ δε μου φόρτωσες τη γριά για να μην απαντήσεις για τον πάγο που είχες μέσα το πόδι σου;

Ντόρα: ποιον πάγο, τι λέει;

Μάριος: ήρθα εδώ το πρωί να τον δω και τον βρήκα σ' αυτά τα χάλια που είναι και τώρα με το ένα του πόδι σε έναν κουβά με πάγο.

Ντόρα: γιατρέ, τι λέει;

Κωνσταντίνος: υπερβολές, όπως πάντα.

Μάριος: τι υπερβολές ρε; Το πόδι σου ήταν μωβ απ' το κρύο κι εσύ έτρεμες σύγκορμος!

Ντόρα: έτρεμε; (στον Κωνσταντίνο) έπαθες υποθερμία;

Κωνσταντίνος: όχι, όχι, μια χαρά είμαι, να δες!

(ο Κωνσταντίνος σιύβει και φέρνει το μέτωπο που ακριβώς μπροστά στο πρόσωπο της Ντόρας. Εκείνη του φιλάει το μέτωπο)

Ντόρα: μια χαρά θερμοκρασία έχει.

Μάριος: ρε Ντόρα, θα με τρελάνεις τελείως; Αφού σου λέω αυτό έγινε το πρωί.

Ντόρα: (στον Κωνσταντίνο) για να δω το πόδι σας.

Κωνσταντίνος: μια χαρά είναι το πόδι μου, τίποτα δεν έχει. (ντύνεται βιαστικά)

Ντόρα: (στο Μάριο) έτσι κι αλλιώς γιατρός είναι, θα ξέρει να κρύψει τα σημάδια.

Κωνσταντίνος: μα για ποια σημάδια λέτε βρε παιδιά, μια χαρά είμαι.

Μάριος: μια χαρά δεν είσαι αλλά τέλος πάντων. Δεν έχουμε τελειώσει εμείς ακόμα. Θα ξανάρθω κι αύριο. Πάω να βρω τη γριά γιατί αν δεν την προλάβω, θα τη βρούμε σε κανένα θάλαμο να τρώει τα ζελέ απ' τους αρρώστους.

Κωνσταντίνος: να πας Μάριε μου, να πας. Και δε χρειάζεται να έρθεις αύριο, δε θα είμαι εδώ. Θα έρθω εγώ απ' το σπίτι να σας δω. Έχω και καιρό να δω και τον Κυριάκο. Αλήθεια, τι κάνει αυτός;

Μάριος: με χώρισε.

Κωνσταντίνος: πάντα καλά, πάντα καλά. Άντε τώρα. Να μη σε κρατάμε.

Γιαγιά (off): κύριε αρχιτέκτονα!

Μάριος: τα είπα εγώ, δεν τα είπα; (στην πόρτα) έρχομαι!

Κωνσταντίνος: (τον σπρώχνει) ναι, ναι, να πας.

Μάριος: άσε με άνθρωπε μου.

Ντόρα: (τους χωρίζει) Αρκετά! (στο Μάριο) Εσύ, πήγαινε σε παρακαλώ να τη μαζέψεις. Θα σας βρω στην καφετέρια μόλις τελειώσω τις επισκέψεις και θα την πάμε σπίτι της. Έχω τα στοιχεία της οικογένειας, θα τους πάρω τηλέφωνο. (στον Κωνσταντίνο) Κι εσείς, αύριο έχετε εφημερία. Θα σας πάω σπίτι σας απόψε και θα έρθω εγώ να σας πάρω. Συνεννοηθήκαμε;

Μάριος και Κωνσταντίνος: βεβαίως Ντόρα μου.

Ντόρα: άντε μπράβο. Άντε γιατί είμαι και νηστική.

(ο Μάριος φεύγει. Η Ντόρα τον ακολουθεί. Ο Κωνσταντίνος ξαναβγάζει το παντελόνι του και αρχίζει να ζωγραφίζει την τομή με το μαρκαδόρο. Στο μεταξύ η Ντόρα επανέρχεται και κρυφοκοιτάει. Ο Κωνσταντίνος κάνει κάποιες περιεργες κινήσεις στο πόδι του, σα να το χτυπάει, σα να προσπαθεί να το πιέσει, σα να προσπαθεί να το πονέσει επίτηδες. Αρχίζει πάλι να ντύνεται. Η Ντόρα φεύγει προσεϊτικά. Ο Κωνσταντίνος παίρνει τα πράγματα του και βγαίνει κι αυτός. Σκοτάδι.)

Σκηνή 8^η

(Το επόμενο πρωί, στο γραφείο του Κωνσταντίνου, η Ντόρα είναι ήδη εκεί και ενημερώνει κάποιους φακέλους. Μπαίνει ο Μάριος.)

Μάριος: που είναι;

Ντόρα: τον έχω αφήσει στην καφετέρια. Του παράγγειλα έναν τετραπλό εσπρέσο και κάτι να φάει και του είπα να με περιμένει εκεί.

Μάριος: (κάνεται απέναντι της) ανησυχώ. Κι αυτό το πράγμα με το πόδι του στον πάγο, είναι πάρα πολύ περίεργο. Δε μπορώ να καταλάβω τι του συμβαίνει.

(η Ντόρα κλείνει απότομα το φάκελο και τον κοιτάει)

Ντόρα: νομίζω πως ξέρω.

Μάριος: λοιπόν;

Ντόρα: χθες το βράδυ που φύγαμε, γύρισα λίγο πίσω και τον είδα να κάνει κάτι περίεργες κινήσεις με το πόδι του. Είχε ζωγραφίσει και μια γραμμή που έμοιαζε πολύ με τομή που χρησιμοποιούν για τους ακρωτηριασμούς. Μου είπες κι εσύ αυτά για τον πάγο, είχαμε και το περιστατικό με τη γιαγιά που τον χτύπησε στο πόδι, τα έβαλα όλα μαζί κάτω, ρώτησα και μια γνωστή μου ψυχιάτρο και νομίζω πως έχουμε διάγνωση.

Μάριος: είναι τρελός;

Ντόρα: είναι τρελός.

Μάριος: (φωνάζει) είναι τρελός;!

Ντόρα: μην πας κι εσύ με άλλους να το συγκρίνεις. Δεν είναι και για δέσιμο. Απλά υπάρχει μια διαταραχή που κολλάει στην περίπτωση του.

Μάριος: τι έχει;

Ντόρα: Body Integrity Identity Disorder.

Μάριος: δηλαδή;

Ντόρα: είναι μία διαταραχή που χαρακτηρίζεται από την ανάγκη κάποιου να ακρωτηριάσει ένα μέλος του γιατί πιστεύει ότι δεν του ανήκει.

(Σιωπή)

Μάριος: υπάρχει τέτοιο πράγμα;

Ντόρα: στην εποχή μας σου κάνει εντύπωση;

Μάριος: δεν έχεις και άδικο, αλλά μου είναι πολύ ξένο.

Ντόρα: καθόλου τυχαία η λέξη αυτή. Η διαταραχή αυτή λέγεται επίσης και Ξενομελία.

Μάριος: συγγνώμη δηλαδή, για να καταλάβω. Ο Κωνσταντίνος δηλαδή δέχτηκε ένα χτύπημα στο πόδι το οποίο του ξύπνησε μια διαταραχή στον εγκέφαλο που θέλει να τον κάνει να το κόψει;

Ντόρα: ναι και όχι. Δεν είναι τόσο απλό.

Μάριος: λέγε όμως Ντόρα μου, γιατί δεν έχω πει και καφέ.

Ντόρα: δεν είναι εύκολο να στο εξηγήσω. Η έρευνα που έχει γίνει είναι υπερβολικά μικρή, οι ψυχίατροι δεν είναι απόλυτα σίγουροι τι μπορεί να το προκαλέσει, σκέψου ότι δεν υπάρχει σαφής τρόπος για να γίνει μια τεκμηριωμένη διάγνωση. Είναι κάτι πολύ νέο που ακόμα ερευνάτε. Βλέπεις, το μυαλό μας είναι τρομερό εργαλείο αλλά μπορεί να γίνει και τρομερό όπλο. Και αλίμονο μας αν αρχίσει να επιτίθεται στον ίδιο μας τον εαυτό.

Μάριος: με τρομάζεις λίγο.

Ντόρα: δικαίως. Δεν είναι ασήμαντο αυτό που τον ταλαιπωρεί. Η ψυχίατρος με την οποία έκανα συζήτηση μου είπε ότι αυτή η διαταραχή ξεκινάει συνήθως σε πολύ μικρές ηλικίες.

Μάριος: πόσο δηλαδή;

Ντόρα: μπορεί από 5, 6 χρονών ίσως.

Μάριος: τόσο μικρά παιδιά και έχουν τέτοιες διαταραχές;

Ντόρα: δεν είναι τόσο περίεργο. Τα παιδιά έχουν πολύ διαφορετικά ερεθίσματα από τους ενήλικες αν το καλοσκεφτείς. Εσύ αν δεις τον Πίτερ Παν δε θα δώσεις τόσο μεγάλη σημασία στο ότι ο Κάπταιν Χουκ δεν έχει χέρι. Για ένα παιδί όμως είναι πολύ διαφορετικός ο τρόπος που απορροφά τέτοια ερεθίσματα και μάλιστα σε τόσο νεαρή ηλικία. Επίσης, η διαταραχή αυτή έγκειται σε ακριβώς αυτό το κομμάτι, τη διαφοροποίηση δηλαδή που

αντιλαμβάνεται ο εγκέφαλος στην εικόνα που έχει για το σώμα, με το πως είναι το σώμα στην πραγματικότητα.

Μάριος: δηλαδή ο Κωνσταντίνος εδώ και 37 χρόνια έχει μια εικόνα στο μυαλό του για το σώμα του με ένα πόδι λιγότερο, ενώ στην πραγματικότητα τα έχει και τα δύο;

Ντόρα: ακριβώς!

(Σιωπή)

Μάριος: σου έχει ξανατύχει εσένα τέτοιο περιστατικό;

Ντόρα: δε θα το 'λεγα. Έχω συναντήσει το αντίθετο αρκετές φορές όμως.

Μάριος: ποιο είναι το αντίθετο; Να μην έχεις πόδι και να νομίζεις ότι έχεις;

Ντόρα: σε πολλούς ακρωτηριασμένους ασθενείς συμβαίνει να πιστεύουν ότι έχουν αίσθηση σε ένα κομμένο μέλος τους. Ονομάζεται phantom limb, μέλος φάντασμα δηλαδή.

Μάριος: τι συζήτηση ανοίξαμε πρωινιάτικα;

Ντόρα: αιματηρή. Πάντως για το συγκεκριμένο έχω διαβάσει στο παρελθόν. Αλλά ξαναλέω, δεν είναι ο τομέας μου, οπότε για ό,τι λέω έχω πολύ μεγάλη επιφύλαξη.

(παύση)

Μάριος: και τι θα κάνουμε τώρα;

Ντόρα: θα τον στηρίξουμε και θα τον αποτρέψουμε από το να κάνει καμιά βεβιασμένη κίνηση.

Μάριος: φυσικά, φυσικά. Να του μιλήσουμε, να τον πάμε σε κανέναν ψυχίατρο.

Ντόρα: το έχω κι εγώ στο νου μου αυτό. Εσύ που τον ξέρεις τόσα χρόνια, δε θυμάσαι να έχει αναφέρει ξανά κάτι τέτοιο;

Μάριος: είναι πολλά τα χρόνια, το είπες κι εσύ. Έτσι όπως μου τα λες τώρα, θυμήθηκα όμως κάτι. Ένα καλοκαίρι είχαν πάει με τους γονείς του στην Κρήτη. Και όταν γύρισα, είχε το πόδι του στο γύψο. Αλλά ήταν χαμογελαστός, δε θυμάμαι να είχε ποτέ ότι πονάει. Και μάλιστα, θυμάμαι ότι δεν ήθελε να βγάλει το γύψο. Την επόμενη μέρα που τον έβγαλε, ήρθε πάλι στο σχολείο με τις πατερίτσες.

Ντόρα: είναι κι αυτό ένα στοιχείο.

(ακούγεται χτύπημα στην πόρτα)

Ντόρα: περάστε.

Γρηγόρης: (μπάνει) Κωνσταντίνε έχει έρθει (σταματάει απότομα) Μάριε.

Μάριος: (ψυχρά) καλημέρα.

Ντόρα: δεν είναι εδώ ο γιατρός ακόμα. Τον θέλετε κάτι;

Γρηγόρης: (δεν απαντάει)

Ντόρα: γιατρέ; Με ακούτε;

Γρηγόρης: ναι, ναι. Που είναι ο Κωνσταντίνος;

Ντόρα: τον έχω αφήσει στην καφετέρια. Σε λίγο θα έρθει.

Γρηγόρης: μπορείς σε παρακαλώ να πας να τον φωνάξεις; Δε σηκώνει το κινητό του.

Ντόρα: θα έρθει σε λίγο σε είπαμε.

Γρηγόρης: πήγαινε σε παρακαλώ παιδί μου. έχει έρθει ο νεαρός με την οικογένεια του, θέλουν να του μιλήσουν.

Ντόρα: όχι φωνές πρωί πρωί. Εντάξει πάω.

Μάριος: (πετάγεται απ' τη θέση του) μήπως να πάω εγώ;

Ντόρα: ορίστε, έχουμε εθελοντή.

Γρηγόρης: να κάτσεις εκεί που κάθεσαι εσύ. Πήγαινε Ντόρα σε παρακαλώ.

(η Ντόρα φεύγει χωρίς να μιλήσει)

Γρηγόρης: τι κάνεις Μάριε;

Μάριος: μέχρι πριν λίγο καλά.

Γρηγόρης: προσπάθησα ξέρεις να σου μιλήσω.

Μάριος: και έφαγες πόρτα, πολλές φορές.

Γρηγόρης: ήθελα όμως να σου μιλήσω.

Μάριος: ε τότε να βρεις κάποιον που θέλει να σ' ακούσει. (σηκώνεται)

Γρηγόρης: που πας;

Μάριος: να παντρευτώ πάντως δεν πάω.

Γρηγόρης: σε παρακαλώ.

Μάριος: (το διακόπτει) όχι, εγώ σε παρακαλώ. Έχουμε πολύ πιο σοβαρά πράγματα να ασχοληθούμε απ' το μεταξύ μας.

(σιωπή. Ο Μάριος κατευθύνεται προς την πόρτα. Ο Γρηγόρης τρέχει, τον αρπάζει και τον φιλάει. Ο Μάριος αποτραβιέται και τον χαστουκίζει)

Μάριος: μείνε μακριά μου. στο είπα και όταν ήρθες στο σπίτι τον προηγούμενο μήνα. Τι πρέπει να κάνω δηλαδή για να το καταλάβεις, ασφαλιστικά μέτρα;

Γρηγόρης: (δεν απαντάει)

Μάριος: ο φίλος σου σε χρειάζεται. Κράτα τις καύλες σου για τη γυναίκα σου.

(Σιωπή. Ο Μάριος βγαίνει. Περνάνε μερικές στιγμές και μπαίνει ο Κωνσταντίνος σε λίγο καλύτερη κατάσταση από πριν, μαζί με τη Ντόρα)

Ντόρα: εδώ είμαστε κι εμείς. Που είναι ο Μάριος;

Γρηγόρης: έφυγε.

Ντόρα: (στο Γρηγόρη) γιατί έχετε κοκκινήσει εσείς;

Κωνσταντίνος: άφησες το Μάριο μόνο με το Γρηγόρη;

Ντόρα: για πολύ λίγο.

Κωνσταντίνος: (γελάει) αυτό θα πλήρωνα να το δω.

Γρηγόρης: δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα.

Ντόρα: θα γίνει όμως, που θα πάει.

Γρηγόρης: τι εννοείς;

Κωνσταντίνος: (της κάνει νόημα) τίποτα. (στο Γρηγόρη) τι με ήθελες;

Γρηγόρης: έχει έρθει ο νεαρός πάλι με την οικογένεια του.

Ντόρα: έφεραν και τη γιαγιά;

Γρηγόρης: νομίζω ναι.

Ντόρα: φεύγω, σχόλασα. (πάει να φύγει)

Κωνσταντίνος: Ντόρα!

Ντόρα: (επιστρέφει) είναι αργά να αλλάξω επάγγελμα;

Κωνσταντίνος: τι δουλειά θα κάνεις;

Ντόρα: θα ανοίξω γραφείο τελετών.

Γρηγόρης: έχεις και τα κονέ απ' το νοσοκομείο.

Ντόρα: δεν το συζητώ, χρυσές δουλειές θα κάνω.

Κωνσταντίνος: αρκετά. Πηγαίνετε στο νεαρό και θα έρθω κι εγώ να σας βρω.

Ντόρα: εγώ μόνο σας δε σας αφήνω.

Κωνσταντίνος: μα δε θ' αργήσω, σε πέντε λεπτά θα έρθω κι εγώ.

Ντόρα: ε και τι είναι πέντε λεπτά. Θα σας περιμένουμε. Ε γιατρέ;

Γρηγόρης: (δε μιλάει)

Ντόρα: ορίστε, συμφωνεί.

Κωνσταντίνος: ωραία λοιπόν.

(ο Κωνσταντίνος αρχίζει σιγά σιγά να βγάζει το παλτό του, να φοράει την ιατρική ποδιά του, ενώ πηγαίνει πάνω κάτω ψάχνοντας τρόπο για να καθυστερήσει. Τελικά παραδίνεται μη έχοντας βρει κάτι για να μείνει πίσω.)

Κωνσταντίνος: έτοιμος.

Ντόρα: είδατε που δε χάθηκε ο κόσμος για 5 λεπτά;

Κωνσταντίνος: τι θα έκανα αν δεν είχα κι εσένα;

(παύση)

Ντόρα: δε θέλω να το σκέφτομαι.

(αποχωρούν και οι τρεις. Σκοτάδι)

Σκηνή 9^η

(τα φώτα ανοίγουν και η Ντόρα και ο Μάριος μπαίνουν στο γραφείο του Κωνσταντίνου)

Μάριος: πως είναι;

Ντόρα: δεν τον έχω αφήσει στιγμή μόνο του. Παριστάνει ότι είναι καλά αλλά εμένα δε μπορεί να με ξεγελάσει.

Μάριος: σ' έχει φοβηθεί το μάτι μου.

Ντόρα: δικαίως. Μη νομίζεις ότι δεν κατάλαβα τι έγινε πριν με το γιατρό.

Μάριος: με το Γρηγόρη;

Ντόρα: κάτι είχα αρχίσει να υποψιάζομαι από τα γενέθλια του Κωνσταντίνου, πριν κάτι μήνες. Θυμάσαι;

Μάριος: δεν καταλαβαίνω σε τι αναφέρεσαι.

Ντόρα: στο ότι έβαλες τα κλάματα μόλις είδες το μονόπετρο στη σύζυγο. Δεν το ήξερες, ε;

Μάριος: (παύση) όχι.

Ντόρα: δε σου είχε πει κάτι ο Κωνσταντίνος;

Μάριος: τσακωθήκαμε και γι' αυτό, επέμενε ότι ήθελε να με προστατεύσει. Τόσα χρόνια φίλοι είμαστε, έπρεπε να με ξέρει καλύτερα.

(μικρή παύση)

Μάριος: άλλο μας καίει τώρα, με τον Κωνσταντίνο, τι θα κάνουμε;

Ντόρα: πρέπει να τον φέρουμε προ τετελεσμένου. Να του πούμε ότι ξέρουμε και να τον αναγκάσουμε να μας μιλήσει.

Μάριος: θα είναι εύκολο πιστεύεις;

Ντόρα: για κανένα δεν είναι εύκολο να παραδεχτεί ότι νοσεί ψυχικά. Αλλά πρέπει να προσπαθήσουμε.

Μάριος: που είναι τώρα;

Ντόρα: τον έχω αφήσει με το νεαρό και την οικογένεια του. Ο μικρός δεν έχει συνηθίσει ακόμα και ήθελε να του μιλήσει.

Μάριος: είναι ασφαλές που είναι μόνος του;

Ντόρα: είναι ο Γρηγόρης μαζί του. Είναι και η γιαγιά Καλλιόπη, που δε θα τον αφήσει σε ησυχία.

(γελάνε για λίγο. Μπαίνει ο Γρηγόρης)

Γρηγόρης: Κωνσταντίνε (σταματάει) δεν είναι εδώ;

Ντόρα: μαζί σας δεν ήτανε;

Γρηγόρης: έφυγε πριν από ένα τέταρτο γιατί τον κάλεσαν απ' το χειρουργείο για ένα λάθος στις καταμετρήσεις. Ήρθα να τον βρω γιατί μου φάνηκε ότι άργησε πολύ.

Μάριος: εδώ ήρθες να τον βρεις; Γιατί δεν πήγες στο χειρουργείο;

Γρηγόρης: πήγα αλλά δεν ήταν εκεί. Δεν πήγε ποτέ. Ήρθα εδώ να τον ψάξω.

Μάριος: σου ξέφυγε ρε ηλίθιε!

Γρηγόρης: να μου κάνεις τη χάρη!

Μάριος: ποια χάρη ρε στόκε, σου ξέφυγε λέμε! Έχεις ιδέα πόσο επικίνδυνος είναι για τον εαυτό του;!

Γρηγόρης: εντάξει, πίνει ένα ποτηράκι παραπάνω, αλλά δεν είναι λόγος αυτός. Και μη βρίζεις σε παρακαλώ.

Μάριος: όσο θέλω θα σε βρίζω. Κάτσε, τι εννοείς πίνει παραπάνω;

Γρηγόρης: εδώ και ένα μήνα κάθε φορά που τελειώνει τη βάρδια, κάθεσαι στο γραφείο του και πίνει.

(ο Μάριος πηγαίνει στο γραφείο του και αρχίζει να σκαλίζει σε συρτάκια και ντουλάπια)

Μάριος: αυτό είναι κλειδωμένο.

Ντόρα: κοίτα στα υπόλοιπα.

(συνεχίζει να ψάχνει. Βγάζει στο τέλος τρία άδεια μπουκάλια από ούισκι)

Ντόρα: νομίζω τα πράγματα είναι χειρότερα απ' όσο νομίζαμε.

Μάριος: πρέπει να πάμε να τον βρούμε.

Ντόρα: άμεσα. Πήγαινε στο υπόγειο να δεις αν είναι ακόμα το αμάξι του εδώ. Εγώ θα ρίξω μια ματιά στον όροφο.

Γρηγόρης: θα μου πείτε τι ακριβώς συμβαίνει;

Μάριος: Ντόρα, πες του τα εσύ. Εγώ δε θα συγκρατηθώ και θα αρχίσω να τον βρίζω.

(ο Μάριος βγαίνει και η Ντόρα κρύβει ξανά τα μπουκάλια με το ποτό στο ντουλάπι)

Μάριος (off): (φωνάζει) Μαλάκια!

Ντόρα: πολύ ψύχραιμος.

Γρηγόρης: ας τον αυτόν. Τι γίνεται με τον Κωνσταντίνο;

Ντόρα: είναι πολύ μεγάλη ιστορία, αλλά συνοπτικά μπορώ να σας πω αυτό. Ο Κωνσταντίνος έχει μια εμμονή με το αριστερό του πόδι. Πιστεύω ότι μάλλον έχει μια διαταραχή που τον κάνει να θέλει να το κόψει.

(Σιωπή)

Γρηγόρης: μιλάς για το ΒIID;

Ντόρα: ακριβώς.

Γρηγόρης: αυτό που λες είναι παρατραβηγμένο. Δεν μπορούμε να βγάλουμε διάγνωση για κάτι τέτοιο έτσι ελαφρά τη καρδιά. Ας ξεινήσουμε απ' το γεγονός ότι εσύ δεν είσαι ψυχίατρος.

Ντόρα: το ξέρω, το ξέρω, γι' αυτό και όλα αυτά τα λέω με μεγάλη επιφύλαξη. Αλλά όλα τα σημάδια δείχνουν προς τα κει. Αν δεν είναι αυτό, τότε δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να είναι.

(Σιωπή)

Γρηγόρης: απ' όσο τον έχεις δει τελευταία, πόσο απελπισμένος να το κάνει αυτό πιστεύεις ότι είναι;

Ντόρα: δε μπορώ να πω με σιγουριά. Γιατί;

Γρηγόρης: θα δεις. Περίμενε.

(ο Γρηγόρης πηγαίνει στο γραφείο, σηκώνει το τηλέφωνο και καλεί ένα εσωτερικό)

Γρηγόρης: χειρουργικό; (παύση) έλα Νίκο, ο Γρηγόρης είμαι. Πες μου λίγο σε παρακαλώ, μου είπε ο Κωνσταντίνος ότι είχαμε ένα λάθος στις καταμετρήσεις και μας λείπει ένα εργαλείο. Τι ήταν; Νυστέρι, λαβίδα; (παύση) Α, πριόνι. (σιωπή) ναι, σίγουρα αυτό είναι δύσκολο να το ξεχάσαμε σε ασθενή (γελάει ψεύτικα) Ναι Νίκο, σ' ευχαριστώ. Θα έρθω κι εγώ μετά να δούμε τι θα κάνουμε. Καλή συνέχεια. (το κλείνει) Κάνει και χιούμορ ο ηλίθιος.

Ντόρα: νομίζω ότι είναι πολύ απελπισμένος.

Γρηγόρης: πρέπει να τον βρούμε πάση θυσία.

(ξαναμπαίνει ο Μάριος με κομμένη την ανάσα)

Μάριος: το αυτοκίνητο του δεν είναι κάτω. Και κάποιος τον είδανε να φεύγει.

Ντόρα: να πάρουμε την αστυνομία!

Γρηγόρης: και τι θα τους πούμε;

(μακριά σιωπή)

Μάριος: ένας ένας, μη μιλάτε όλοι μαζί.

(ακούγεται αναβρασμός απ' έξω. Μπαίνουν οι γονείς του νεαρού μαζί με τη γιαγιά)

Μητέρα: ευτυχώς σας βρήκαμε. Φέρανε το γιατρό αιμόφυρτο στα επείγοντα!

Ντόρα: τι έπαθε;

Πατέρας: έπεσε πάνω σε ένα δέντρο, εδώ έξω απ' το νοσοκομείο.

Γρηγόρης: πάω να δω. (φεύγει)

Μητέρα: δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Τι σόι νοσοκομείο είναι αυτό; Κι αυτός ο γιατρός από την αρχή δε μου γέμισε το μάτι. Στα 'λεγα εγώ να τον πάμε το μικρό σε ιδιωτικό.

Ντόρα: ηρεμήστε κυρία μου, σας παρακαλώ.

Γιαγιά: ε πως να ηρεμήσουμε; Κι εσείς κοτζάμ αδελφή προϊσταμένη και κάθεστε εδώ στο γραφείο του γιατρού και κουτσομπολεύετε με τον αρχιτέκτονα.

Μάριος: εμένα που με θυμάται;

Πατέρας: μη δίνετε σημασία, παθαίνει διαλείψεις.

Ντόρα: γιατρός είμαι κι εγώ είπαμε κυρία Καλλιόπη, γιατρός. Όχι προϊσταμένη.

Μητέρα: και δε μου λέτε, ο γιατρός τι δουλειά είχε να πάρει το αμάξι και να πάει να καρφωθεί στο δέντρο; Τι μια στιγμή ήταν δίπλα μας και την άλλη στιγμή ήρθε κάποιος και τον ειδοποίησε λέει για κάτι στο χειρουργείο, δεν κατάλαβα, και σηκώθηκε κι έφυγε.

Μάριος: ε σε νοσοκομείο είμαστε, χειρουργός είναι, στο χειρουργείο θα τον θέλουνε. Είναι δυνατόν να τον φωνάζουν γιατί τελείωσε ο καφές στο κυλικείο;

(ο Μάριος γελάει αμήχανα και είναι ο μόνος. Σταματάει τα γέλια και απλώνεται σιωπή)

Πατέρας: πάντως δεν τον είδα και πολύ άσχημα.

(εκείνη την στιγμή μπαίνει μέσα ο Γρηγόρης με τον Κωνσταντίνο που κουτσαίνει και έχει μια γάζα στο αριστερό του πόδι)

Γρηγόρης: να τος και ο γιατρός.

Μάριος και Ντόρα: Κωνσταντίνε!

Ντόρα: (αμέσως) γιατρέ, θέλω να πω, γιατρέ, είστε καλά;

Κωνσταντίνος: το κατά δύναμιν.

Γιαγιά: πάντα καλά γιατρέ μου.

Κωνσταντίνος: την είχα ξεχάσει αυτήν. Τι κάνετε κυρία Καλλιόπη;

Γιαγιά: πολύ χαρούμενη είμαι γιατρέ μου.

Κωνσταντίνος: αλήθεια; Γιατί;

Γιαγιά: γιατί σώσατε τον εγγονό μου γιατρέ μου.

(σιωπή. Ο Γρηγόρης βάζει τον Κωνσταντίνο να κάτσει)

Πατέρας: μάνα; Τι είπες;

Γιαγιά: τι είπα; αυτός δεν είναι ο γιατρός που έκανε καλά το Μάκη μας; του έσωσε τη ζωή! Ντάξει, το ποδαράκι του δεν το γλίτωσε, αλλά ό,τι μπορούσε έκανε κι αυτός. Άνθρωποι είμαστε, όλα μέσα στη ζωή είναι.

(η γιαγιά Καλλιόπη πλησιάζει και φιλάει τον Κωνσταντίνο σταυρωτά. Τριγύρω υπάρχει σιωπή)

Γιαγιά: από τα βάθη της ψυχής μου γιατρέ μου, σου εύχομαι το καλό που μας έκανες, να το βρεις διπλό και τριδιπλό.

Κωνσταντίνος: να 'στε καλά κυρία Καλλιόπη μου. Να 'στε καλά.

Γιαγιά: να πάμε να δούμε το Μάκη τώρα γιατρέ, τι λέτε;

Κωνσταντίνος: να πάμε.

Γιαγιά: έλα γιατρέ, στηρίξου πάνω μου. (γελάει. Βγαίνουν αργά)

Μητέρα: κάποιο θαύμα πρέπει να έγινε.

Γιαγιά (off): Αδελφή!

Ντόρα και Μάριος: Ορίστε!

(παύση)

Μάριος: μπερδεύτηκα.

Γιαγιά (off): τι θα γίνει, θα έρθετε;

Πατέρας: πάμε γιατί θα σηκώσει στο πόδι το νοσοκομείο.

(αρχίζουν σιγά σιγά και φεύγουν όλοι. Ακούγονται συνομιλίες με ένα γενικό ευχάριστο αίσθημα ενώ τα φώτα στο γραφείο χαμηλώνουν)

Κωνσταντίνος (off): Με συγχωρείται μια στιγμή, ξέχασα μέσα το κινητό μου.

(ο Κωνσταντίνος ξαναμπάνει μέσα και γρήγορα κλείνει και κλειδώνει την πόρτα. Ο φωτισμός είναι χαμηλός. Η Ντόρα, ο Μάριος και ο Γρηγόρης ακούγονται off να φωνάζουν τον Κωνσταντίνο και να χτυπάνε την πόρτα.)

Σκηνή 10^η

(Ξαναβλέπουμε την πρώτη σκηνή του έργου. Ο Κωνσταντίνος ανοίγει τα φώτα)

Μάριος: (οργισμένος) Άνοιξε την πόρτα ρε! Βγες έξω, τώρα!

Κωνσταντίνος: (ήρεμος και αποφασισμένος) Άδικα χτυπάς Μάριε, δεν έχει νόημα.

Ντόρα: Γιατρέ, ανοίξτε σας παρακαλώ!

Μάριος: Τι τον παρακαλάς κι εσύ ρε Ντόρα; Άνοιξε ρε την πόρτα!

Κωνσταντίνος: Είπαμε, δεν έχει νόημα. Έχω πάρει την απόφαση μου.

Γρηγόρης: Κωνσταντίνε, άσε τις τρέλες και άνοιξε την πόρτα. Πρέπει να σε δει γιατρός!

Μητέρα: Γιατί να τον δει γιατρός, το γιατρό; Τι έπαθε;

Μάριος: Σκάσε κυρά μου και καιγόμαστε! Άνοιξε ρε, θα σπάσω την πόρτα!

Μητέρα: Ακούς γλώσσα; Εγώ στα λεγα, να τον μεταφέρουμε σε ιδιωτικό.

Πατέρας: Πάψε μωρέ κι εσύ να καταλάβουμε τι γίνεται. Γιατρέ, σας παρακαλώ ανοίξτε μας!

Κωνσταντίνος: Κύριε μου, δεν έχω κάτι εναντίον σας, αλλά συγχωρήστε τον τρόπο μου και βουλώστε το!

Μητέρα: (αποδοκιμαστικά) ωραίοι τρόποι. Και είναι και σπουδαγμένος!

Γρηγόρης: Σταματήστε κυρία μου, έχουμε πρόβλημα εδώ. Άνοιξε Κωνσταντίνε!

Ντόρα: Είναι απ' τι λίγες φορές που δε χαιρόμαι που είχα δίκιο. Γιατρέ ανοίξτε!

Πατέρας: Ναι γιατρέ μου. Και όποιο κι αν είναι το πρόβλημα σας, θα το λύσουμε όλοι μαζί.

Κωνσταντίνος: Μόνος μου το έχω το πρόβλημα και μόνος μου θα το λύσω. Αρκεί μόνο να βρω το κλειδί.

Μητέρα: Μα τι κλειδί ψάχνει;

Πατέρας: Που να ξέρω αγάπη μου, σταμάτα πια!

Ντόρα: Κλειδί! Αυτό είναι! Υπάρχουν αντικλειδιά στο γραφείο της προϊσταμένης!

Γρηγόρης: Μπράβο! Τρέξε να το βρεις! Άνοιξε ρε Κωνσταντίνε, άνοιξε ρε αγόρι μου, εμείς να σε βοηθήσουμε θέλουμε. Θα σε πάμε στην Παπαθωμά, την ψυχίατρο. Κάτι θα κάνουμε, δε θα σε αφήσουμε έτσι, τόσα χρόνια φίλοι.

Μάριος: Κωνσταντίνε, αν δεν ανοίξεις αμέσως, θα μπουκάρω!

Κωνσταντίνος: (αναφωνεί ενθουσιασμένος) Κάνε ό,τι θες, εγώ το βρήκα!

Πατέρας: Μα τι έφαχνε τόσην ώρα;

Γρηγόρης: Εύχομαι να κάνω λάθος.

Μάριος: Που είναι κι αυτή η Ντόρα; Κωνσταντίνε, δεν ξέρω τι έχεις κατά νου, αλλά ξανασκέψου το!

Κωνσταντίνος: Είναι πολύ αργά πια για σκέψεις φίλε μου. Τώρα μένουν μόνο οι πράξεις!

Πατέρας: Μα τι γίνεται, θα μας πει κανένας επιτέλους; Δεν έχω καταλάβει τίποτα.

Γρηγόρης: Σας παρακαλώ κύριε μου, έχουμε πολύ πιο σοβαρά προβλήματα εδώ. Κωνσταντίνε σε παρακαλώ, σταμάτα ό,τι κάνεις και βγες έξω. Όλα λύνονται ρε παιδί μου, γιατί κολλάς εσύ;

Κωνσταντίνος: Γρηγόρη, καλέ μου φίλε και συνάδελφε, όσο και να σε εκτιμάω, αυτό δεν πρόκειται να γίνει. Αυτή η ιστορία, τελειώνει εδώ.

Μητέρα: Μα ποια ιστορία, για ποιο πράγμα μιλάνε;

Μάριος: Καν' τε στην άκρη, θα τη σπάσω.

Γρηγόρης: Αποκλείεται να τα καταφέρεις, είναι γερή.

Μητέρα: Γερή πόρτα σε δημόσιο νοσοκομείο; Ας γελάσω.

Μάριος: (μικρή παύση) Καν' τε πίσω είπα.

(Ακούγεται αναβρασμός καθώς φεύγουν όλοι απ' την πόρτα. Ο Μάριος ακούγεται να παίρνει φόρα και να σιάει πάνω στην πόρτα που παραμένει κλειστή. Ο Κωνσταντίνος που εκείνη την ώρα ξεκλειδώνει ένα ντουλάπι, τρομάζει και γυρίζει να δει τι έγινε)

Κωνσταντίνος: τι στο διάολο κάνετε εκεί έξω;

Μάριος: (βογκώντας απ' τον πόνο) Στ' ορμίζομαι, έτσι και μπω θα σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια.

Γρηγόρης: είσαι καλά Μάριε;

Μάριος: είναι τυχερός που θα τον βαράω μόνο με το αριστερό όταν μπούμε μέσα.

Κωνσταντίνος: για να τελειώνουμε επιτέλους. Σας είπα και πριν, αυτό το πρόβλημα είναι δικό μου. Δε θέλω τη βοήθεια σας. Η μόνη βοήθεια που θέλω βρίσκεται ήδη μαζί μου. Και τώρα αν μπορείτε να κάνετε λίγη ησυχία, μήπως και καταφέρω να συγιεντρωθώ!

(εκείνη τη στιγμή, ο Κωνσταντίνος ξεκλειδώνει το ντουλάπι και ζητωκραυγάζει)

Μάριος και Γρηγόρης: ΜΗΗΗΗΗΗΗ!!!

Κωνσταντίνος: αφού δεν κάνετε ησυχία, θα σας αποκλείσω εγώ.

(Ο Κωνσταντίνος βγάζει το κινητό του και φοράει ένα ζευγάρι ακουστικά. Την ίδια στιγμή αρχίζει η εισαγωγή από το The Bitter End των Placebo, δυνατά, έτσι ώστε πνίγει σχεδόν τις φωνές απ' την άλλη μεριά της πόρτας καθώς και τα χτυπήματα.)

Κωνσταντίνος: (φωνάζει) αυτό είναι το πικρό μας τέλος, γλυκό μου παράσιτο. Εδώ τελειώνουν όλα.

(ο Κωνσταντίνος φανερώνει το πριόνι. Βγάζει το παντελόνι του και χορεύει με το πριόνι στο ρυθμό της μουσικής. Λίγο μετά το ρεφρέν, η μουσική κλείνει, απλώνεται σιωπή και μένει μόνο ένας προβολέας να φωτίζει τον Κωνσταντίνο ενώ η υπόλοιπη σκηνή είναι στο σκοτάδι. Ο Κωνσταντίνος κάζεται στην καρέκλα του, πλάτη στο κοινό)

Κωνσταντίνος: Τίποτα δε μπορώ να θυμηθώ που να βοήθησε. Αν μόνο είχα νιώσει ποτέ κάτι, ίσως να ήταν όλα πιο όμορφα. Είναι ψέμα ότι ο πόνος σε κάνει πιο δυνατό. Εσύ απλά ακολουθείς και προσπαθείς καταλάβεις τι συμβαίνει. Μέχρι που κάποια στιγμή τα χρόνια έχουν περάσει και βρίσκεσαι δυστυχισμένος και με ένα παράσιτο να σε απομυζάει. Να σου ρουφάει τη ζωή μέχρι να μην έχεις άλλο να δώσεις. Και τότε πρέπει να πάρεις αποφάσεις. Και σαν άλλος αμπελουργός, να κλαδέψεις το άρρωστο κλίμα.

(ο Κωνσταντίνος σηκώνει το πριόνι θριαμβευτικά και το κατεβάζει. Κάνει κινήσεις που μαρτυρούν ότι έχει ξεκινήσει να πριονίζει το πόδι του. Αρχίζει και βγάζει τις πρώτες κραυγές πόνου και ταυτόχρονα αρχίζει και ξανανεβαίνει η ένταση της μουσικής. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνουν μέσα πρώτοι η Ντόρα και ο Μάριος, μετά ο Γρηγόρης και τέλος οι γονείς του νεαρού.)

Ντόρα: Σταματήστε τον!

(η Ντόρα, ο Μάριος και ο Γρηγόρης πέφτουν πάνω στον Κωνσταντίνο. Ο Μάριος και ο Γρηγόρης κρατάνε τον Κωνσταντίνο και η Ντόρα κρατάει μακριά του το πριόνι)

Κωνσταντίνος: (φωνάζει) δώσε μου το πριόνι!

Μάριος: σιάσε Κωνσταντίνε!

Γρηγόρης: έλα, έλα να κάτσουμε τώρα εδώ, να ηρεμήσουμε.

Κωνσταντίνος: (παλεύει να ελευθερωθεί) δε θέλω να κάτσω. Θέλω αυτή η καριόλα να μου δώσει το πριόνι μου και να μ' αφήσετε ήσυχο να ξεφορτωθώ αυτό το μαλακισμένο παράσιτο που μου καίει την ψυχή εδώ και τόσα χρόνια. Αφήστε με! Αφήστε με γαμώ το κέρατο σας!

(όσο ο Κωνσταντίνος παλεύει να ξεφεύγει η Ντόρα τον πλησιάζει και τον χαστουκίζει. Όλοι παγώνουν)

Ντόρα: (βουρκωμένη) παρ' το.

Κωνσταντίνος: (δεν απαντά)

Ντόρα: παρ' το! Κοψ' το το ρημάδι! Αφού το θες τόσο πολύ.

Μάριος: τι λες ρε Ντόρα;!

Ντόρα: αφήστε τον! Αφήστε τον να χαραμίσει τη ζωή του. Τόσα χρόνια εδώ μέσα και δεν κατάφερε να εκτιμήσει τη ζωή. Δεν κατάφερε να αποδεχτεί ότι πρέπει να ζητήσει βοήθεια. Είναι άξιος της μοίρας του.

(η Ντόρα κάνει δυο βήματα και πλησιάζει τους γονείς του παιδιού.)

Ντόρα: πάμε να δούμε το παιδί. Είναι τόση ώρα μόνος του. Σας χρειάζεται

Μητέρα: και ο γιατρός;

Ντόρα: (δεν τον κοιτάει) ό,τι ήταν να κάνει ο γιατρός το έκανε. Τώρα χρειάζεται εσάς. Πάμε.

Γρηγόρης: Ντόρα;

(μπαίνει η γιαγιά Καλλιόπη)

Γιαγιά: (στη Ντόρα) γιατρέ μου, σας έφαχνα. Ο Μάκης μου, δεν είναι καλά. Θέλει βοήθεια.

Ντόρα: ναι κυρία Καλλιόπη μου. Προχωρήστε εσείς, έρχομαι.

(η γιαγιά και η γονείς του παιδιού βγαίνουν. Η Ντόρα κοινοστούεται στην πόρτα)

Ντόρα: το μυαλό σου είναι εργαλείο και όπλο. Εσύ αποφασίζεις πως θα το χρησιμοποιήσεις. (φεύγει)

(ο Κωνσταντίνος ελευθερώνεται από το Μάριο και το Γρηγόρη)

Μάριος: έχει δίκιο.

Γρηγόρης: τι πράγμα;

Μάριος: έχει δίκιο. Το πρόβλημα δεν είναι το πόδι του. Είναι ότι ο εγωισμός του δεν τον αφήνει να ζητήσει βοήθεια για το όποιο πρόβλημα έχει.

(σιωπή)

Μάριος: Θα φύγω κι εγώ. Έχω δουλειές. (στον Κωνσταντίνο) αν πάρεις απόφαση να ζητήσεις βοήθεια, πες μου. (φεύγει)

(σιωπή)

Κωνσταντίνος: εσύ;

Γρηγόρης: τι εγώ;

Κωνσταντίνος: δε θα φύγεις κι εσύ;

Γρηγόρης: αυτό δε μας ούρλιαζες πριν λίγο; Αυτό δεν ήθελες; Ορίστε λοιπόν που σε άφησαν όλοι μόνο. Κι εσύ; Τι κάνεις εσύ;

Κωνσταντίνος τι κάνω εγώ;

Γρηγόρης: πετάς στα σκουπίδια φιλίες, συνεργασίες, καριέρα. Γιατί; Για ένα καπρίτσιο.

Κωνσταντίνος: καπρίτσιο;! Έχεις ιδέα τι περνάω; Έχεις ιδέα τι γίνεται μέσα μου;

Γρηγόρης: νομίζεις ότι είσαι ο μοναδικός που υποφέρει από κάποια διαταραχή; Τι σε κάνει να ξεχωρίζεις από τόσους και τόσους εκεί έξω που είχαν τα αρχίδια να ζητήσουν βοήθεια;

(σιωπή)

Γρηγόρης: καλά κάνεις και δεν απαντάς. Εγώ θα πάω να δω το μικρό. Εσύ, κάνε ό,τι νομίζεις. Αλλά σου απαγορεύω να λες ότι ειδικά εγώ δε μπορώ να φανταστώ πως είναι να έχεις κάτι στο μυαλό σου να σε βασανίζει.

(ο Γρηγόρης φεύγει. Τα φώτα χαμηλώνουν ενώ ο Κωνσταντίνος πιάνει το πριόνι και κάθεται ξανά στην καρέκλα του. Το Bitter End ξαναρχίζει, η σκηνή φωτίζεται κόκκινη, ο Κωνσταντίνος σηκώνει το πριόνι ψηλά και μένει εκεί. Σκοτάδι και η μουσική δυναμώνει.)

Τ Ε Λ Ο Σ